

AVENTURA
ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

MONA GLORIA

IN ȚARA URIAȘILOR ROȘII

„ A V E N T U R A ”

Romane de acţiune şi pasiune

MONA GLORIA

ÎN ŢARA URIAŞILOR ROŞII

Traducere de
S. TIMUŞ

Cuprins

ÎN ŢARA URIAŞILOR ROŞII

CAPITOLUL 1

Cu toate consemnele formale date de doctorul Van Berheim, şef al misiunii ştiinţifice a Institutul Panamerican, trei dintre exploratori şi două călăuze băştinaşe se depărtaseră mai mult decât trebuia de locul ales pentru corturile taberei de noapte.

Căci pe măsură ce expediţia se apropia de godişele înalte ce dominau ţărmul de miazăzi al Amazonului, toţi simţeau crescându-le curiozitatea de nesăturat.

Micul detaşament mergea cu băgare de seamă, cercetând la fiece pas tufişurile dese ale junglei tropicale americane. Nicio urmă de prezenţă omenească, ci numai colcăiala de gângănii a pământului mocirlos şi muced prin care bălăceau.

Unul din exploratori se poticni într-o rădăcină şi înjură între dinţi. Apoi îşi reluă mersul strivind sub tocul cizmei înalte de piele sute din acele vietăţi scârboase, mai mult păianjeni decât crabi, de care mişună pădurea virgină sud-americană. Şi de zile era uşa: prin bălării ca şi prin încâlceala de liane întreţesute până deasupra capetelor or, toate vietăţi şi jivine vrăşmaşe. Doi băştinaşi muriseră de muşcături de şerpi. Altul dispăruse într-un rio unde huzureau caimanii.

— Haide, vii, Clergery?…

Cel chemat bombăni, cu bustul încolătăcit de o liană. Unul din călăuzele băştinaşe îl liberă retezând cu paloşul de crăci acest şarpe vegetal. Albul îşi potrivi la loc pe umăr cureaua puştii sale Remington şi-şi reluă locul în coloană.

— Halt! comandă cel din capătul micii coloane, cel mai îndrăzneţ.

La porunca lui, exploratorii se opriră numaidecât, cu ochii la pândă. Din câte se putea judeca, abia o rară perdea de liane agăţătoare, îi despărţea de un luminiş, deschis ca o plagă căscată în mantaua bogată a pădurii virgine.

— Tot nicio urmă de locuitori! reluă cel dintâi cu o dezamăgire în glas.

Contrarierea aceasta, zugrăvită şi pe feţele celorlalţi, părea ciudată în meleagurile acestea populate de indigeni cruzi de a căror prezenţă călătorii mai mult se tem decât o doresc

— Atenţie! Martinez a văzut ceva.

Unul din ghizii metriaşi le făcea, cu un gest al degetului, semn să tacă.

Deodată din partea opusă, de dincolo de luminiş, se auzi un trosnet de crăci rupte şi lianele se depărtară, lăsând să treacă un indigen înarmat cu o bâtă pe care o purta pe umăr alergând.

Era vădit: omul fugea de primejdie. O groază adâncă era întipărită pe faţa lui. Pieptul îi gâfâia ca după o goană lungă; din când în când, arunca peste umăr o privire furişe înapoi.

Din nou, lianele agitate încă de trecerea fugarului, se dădură în lături, şi o fiară galbenă şi neagră se rostogoli în ierburile înalte. Era inamicul, cumplitul jaguar al Sudului american care cu o lovitură a labei spintecă pieptul unui om şi nu se teme să atace nici cei mai puternici, toros (tauri).

Ca şi cum ar fi înţeles că pe teren deschis nu putea lua la întrecere de fugă pe un adversar în stare să-l şi j ungă

din trei salturi, indigenul se oprise.

Cu bâta în mână, făcea faţă primejdiei.

Jaguarul scoase un răcnet sălbatic şi şovăi o clipă, privind cu neîncredere noua atitudine a omului. Apoi, furia sau foamea îl făcură să înlăture teama. Lipit de pământ, cu toţi muşchii încordaşi, fiara înaintă cu băgare de seamă spre pradă. Deodată, labele robuste se destinseră, corpul său mlădios se năpusti înainte.

Indigenul făcu un salt înlături, pe când bâta lui, învârtindu-se izbi coasta jaguarului care mugi de furie.

Înainte ca omul să fi avut vreme să ia din nou poziţie de apărare, fiara sări şi fu asupra lui. Ţipete omeneşti şi răgete de fiară se amestecară, pe când cele două trupuri se rost goleau pe jos înlănţuite.

În acelaşi timp răsună o detunătură. Atins în piept, jaguarul se ridică pe labele de dinapoi, bătând aerul cu coada şi se nărui ca o marionetă al cărei fir de aţă fusese rupt.

Scena fusese atât de repede că numai cel mai tânăr dintre cei trei exploratori avusese prezenţa de spirit să tragă, şi cu folos. Toţi trei înaintau acum cu prudenţă spre teatrul luptei, cu degetul pe trăgaciul Remingtonului. Călăuzele îi urmau la o distanţă respectuoasă.

Atins în plină inimă, jaguarul zăcea cu labele întinse, cu coastele rebegite stând parcă să iasă prin piele. Văzându-i slăbiciunea, se putea înţelege că hămeseala numai îi dăduse destulă îndrăzneală ca să se lege de unul din aceste animale cu două picioare de ale căror arme misterioase se feresc îndeobşte fraţii lui.

Aproape de tot de fiară tânărul indigen gemea încet, înfigându-şi unghiile în iarba roşită de sângele lui. Clergery se aplecă peste el. Pipăi o clipă trupul cald, smulgând rănitului, cu toate precauţiunile lui, gemete de durere, apoi ridică capul:

— Flăcăul are noroc, spuse el cu simplitate, va trăi…

*

*   *

— … Va trăi…

Doctorul van Berheim termina pansarea rănitului. A fost nevoie să coasă la loc cărnurile pe care le sfâşiase până la os gheara jaguarului.

Practicianul se ridică şi privi o clipă pe pacientul lui: piept puternic, cu o expresie de forţă bestială pe chip. Pielea avea reflexe de aramă roşie. Părul negru şi creţ.

— Păcat că nu poate vorbi, murmură el ca pentru sine.

Oricât de încet rostise şeful expediţiei cuvintele acestea, totuşi nu scăpaseră urechilor bătrânului slab care-l asistase la operaţie.

— Dac-ar putea vorbi?… şi ce ne-ar spune?

Un rânjet neplăcut scăpă de pe buzele bătrânului.

— Ei, ce zici, van Bemhein, iată-ne în curând sosiţi la locul unde trebuia să găsim pe uriaşii noştri…

Alt rânjet.

— … Şi primul indigen pe care-l întâlnim… e un sălbatic ca toţi sălbaticii, normal… Sportsmen-ii noştri din Uniune n-au pentru ce să-l invidieze…

Doctorul van Bemheim nu voi să pornească o discuţie la căpătâiul unui bolnav.

— Răbdare, profesore Mariany, răbdare… N-am ajuns încă pe podişurile înalte.

Apoi, după ce făcu această concesiune, revenind pe terenul profesional îşi reluă toată autoritatea.

— Clergery, mă bizui pe d-ta că vei veghea ca bolnavul nostru să nu ducă lipsă de nimic. Bagă de seamă să nu-şi deplaseze pansamentul… Cu felul ăsta de răni, e de temut întotdeauna o hemoragie…

Împreună cu Clergery rămaseră în cort şi cei doi exploratori care luaseră parte la recunoaşterea, care se sfârşise prin moartea jaguarului. Un moment, cei trei tovarăşi stătură tăcuţi la adăpostul pânzei întinse pe ţăruşii de bambus, luminaţi prost de lumina pâlpâitoare a unui photophor. La căpătâiul bolnavului se aşezase acela

care salvase viaţa indigenului. Curând rănitul făcu câteva mişcări pe culcuşul lui şi deschide ochii. O lumină se ivi în privirea lui când zări pe cel mai apropiat dintre paznicii lui:

— Maşa lehra danila, murmură el cu voce slabă.

Auzindu-l, Clergery zâmbi:

— Pare-mi-se, miss Rachel, că salvatul nostru îţi mulţumeşte în chipul lui.

Tânăra fată, — căci era o femeie cu toată înfăţişarea ei masculină pe care i-o dădea costumul şi echipamentul ei bărbătesc, — tânăra fată se ridică, cu un deget pe buze.

— St, Clergery, spuse ea cu glas înăbuşit. Ştii doar că pentru toţi aici, sunt Bob Winkinson… Ce-ar spune doctorul van Bemheim dacă te-ar auzi?…

Niciodată, într-adevăr, şeful expediţiei n-ar fi consimţit ca o femeie să înfrunte în tovărăşia lui multiplele primejdii şi curse mortale de care e plină pădurea virgină. Dar miss Rachel Winkinson, reporter la *New Chicago Herald* nu se lăsase intimidată de acest fel de temeri. Jertfind sub foarfeca coaforului minunatului ei păr ondulat devenise Bob Winkinson, ca să se înfăţişeze doctorului van Berheim. Complicitatea lui Clergery, vechi prieten al familiei ei, făcuse re tul. Şi de douăzeci şi cinci de zile de când dura campania, doar Larry Grant, un reporter ataşat micei trupe de către *Daily Times,* aflase taina tinerei fete.

Deşi concurenţi, adversari chiar, Larry Grant nu trădase secretul colegei sale.

— St, Clergery, protestă şi el îndată după Rachel, streajă la gură să nu-i pricinuim necazuri drăguţului nostru vechi prieten Bob Winkinson. Mai ales adăugă el tachinator, trebuie să-l cruţăm pe tânărul nostru coleg şi pentru că până acum evenimentele sunt departe de a răspunde aşteptărilor sale şi la ale doctorului van Bemheim

Cu un gest Larry Grant opri o protestare gata să izbucnească pe buzele tinerei fete.

— Haide, haide, trebuie să recunoşti că soarta e

ironică. Peste două sau trei zile vom atinge ţiu ta expediţiei noastre, şi primul băştinaş pe care întâmplarea îl face să cadă în mâinile noastre, mulţumită d-tale, chiar dezminte teoriile pe care le-ai apărat cu atâta îndârjire în coloanele lui *New-Chicago-Herald,*

Rac iei îşi măsură colegul cu o mutră încăpăţânată:

— Îmi menţin opinia, spuse ea dârză.

Expediţia doctorului van Bemheim pornise într-adevăr în căutarea unor „uriaşi”.

De mai mult de optsprezece luni, cercurile ştiinţifice şi literare ale celor două lumi erau în fierbere. Circulau de mult zvonuri nesigure şi nelămurite relativ la o rasă de uriaşi care şi-ar fi făcut apariţia pe pantele platourilor înalte ale Amazonului. Nimeni din cei ce mai apoi discutaseră mai cu îndârjire problema, n-ar fi putut spune exact cum a luat naştere controversa aceasta. Poveşti de-ale trapeurilor care bat pădurile? zvonuri de-ale indigenilor? Unii vorbiseră de răpiri de copii de către o rasă de căpcăuni, aşa cum credinţa populară a imaginat-o în veacurile trecute, dar care părea un anacronism ridicol în plin secol al douăzecilea.

Fapt e că, de la coloanele unei reviste cu mic tiraj din Ohio, afacerea ajunsese să fie publicată în jurnalele din Chicago, din New-York, apoi vestea trecu peste ocean, tradusă în douăzeci de limbi şi făcuse deliciul amatorilor de fapte diverse din toate ţările.

Un aviator brazilian care se rătăcise deasupra pădurii virgine, susţinea că zărise într-un luminiş nişte oameni de o înălţime uriaşă:

„Culoarea epidermei lor, spunea el într-unul din interviurile ce dase, era roşie, aşa că semănau cu nişte statui uriaşe de aramă, cărora un mecanician genial le-ar fi dat mişcare şi viaţă…”

Un poet lansase cuvântul: „Goliaţii roşii” şi cuvântul avu noroc şi se răspândi.

Curând, savanţii se emoţionară şi grave disensiuni se ridicară în sânul academiilor ale căror şedinţe pierdură

pentru un timp obişnuita atmosferă somnolentă Unii vorbeau de rase preadamice. Alţii se sprijineau pe Biblie, comparau pe uriaşii de care era vorba cu cei de care vorbeşte Sf. scriptură şi căutară o nouă exegeză a text lor sfinte, la lumina acestui fapt nou. Nişte geografi evocară misterele turburătoare ale Atlantidei scufundate.

Un alt e an savant se mulţumi să ridice din umăr. „Atlanţi”? spuneau ei... Cum vreţi să luăm în serios neroziile adunate din gura indigenilor primitivi pentru care un avion sau o locomotivă sunt lucruri divine, sau din gura unor trapeuri mincinoşi ca toţi cei care bat depărtările.

Unii savanţii physiologişti, mai ales din şcoala germană şi americană, demonstrară imposibilitatea pentru structura umană, să treacă de anumite limite fără adânci modificări ale organismului, mai ales în ceea ce priveşte organele motoare şi tubul digestiv.

Şeful „gigantiştilor”, — cuvântul fu lansat, — era doctorul Van Bemheim de la *Ethnologic Boarde* din Harvarad. Steagul grupului potrivnic era ţinut sus şi tare de către profesorul Mariany, directorul lui *Physiologic Institute* din Boston.

Fiecare tabără îşi avea jurnalele sale. Cel mai îndârjit împotriva „gigantiştilor” era *Daily Mail* din New-York, al cărui redactor-şef era Larry Grant. Dar găsea în miss Rachel Winkinson o adversară demnă de el. Faţă de ea în diferite rânduri chiar se simţise dând din colţ în colţ din lipsă de argumente.

Lucrurile ar fi putut conţin ia să se învenineze — căci nu există certuri mai ranchiunoase decât ale savanţilor — dacă dirigenţii Institutului panamerican din Montevideo n-ar fi intervenit.

Graţie unei Fundaţii, donaţia unui miliardar autohton, Institutului brazilian putea consacra în fiecare an o sumă importantă lucrărilor de laborator şi cercetărilor ştiinţifice. Preşedintele institutului panamerican îşi spuse părerea în cursul unei şedinţe extraordinare.

— Anumiţi savanţi în frunte cu doctorul von Bemheim pretind că există undeva uriaşi prin regiunile Amazonului de sus; alţii şi nu dintre cei mai puţini stimabili, neagă faptul. Ei bine, să se ducă acolo şi să vadă.

Directorul lui Ethnologic Bourde nu se dosi de altminteri. În tovărăşia credinciosului său asistent, doctorul Clergery, debarcase curând la Montevideo ca să organizeze bazele expediţiei sale., La cererea lui, îi fu alăturat profesorul Mariany, inamicul său personal, ca comisar controlor, pentru ca nimeni să nu poată nega rezultatele expediţiei, oricare ar fi ele. Personalul destinat să însoţească pe doctorul Van Bemheim cuprindea, în plus, pe Geo Silver, asistentul profesorului Mariany, un om gras, roşcat, veşnic absorbit în cugetări şi tare timid; pe Larry Grant care lăsase redacţia lui *Daily Times* în speranţa de a face la întoarcere un reportaj senzaţional din inima Americii de Sud; în sfârşit, pe Bergamain, un bătrân vânător de origine franceză care ştiuse să-şi câştige încrederea doctorului Van Bemheim, prin aceea că povestise că credea, fără ca să fie prea sigur, a fi zărit într-o zi în pădurea virgină, urma uriaşilor.

Cât despre miss Rachel Winkinson, nimeni nu luase aminte la ea când, în urma recomandaţiei doctorului Clergery, ea se alăturase expediţiei, nimeni. În afară de agerul şi pătrunzătorul Larry Grant. Dar tânărului ziarist îi plăcea prea mult să joace *fair-play* ca să strice câtuşi de puţin adversarului său din ajun, şi chiar, după lungile săptămâni de luptă în comun, şi lăsând deoparte câteva mici şicane camaradereşti, o afecţiune solidă sfârşi prin a lega pe cei doi tineri.

CAPITOLUL 2

— Doctore Clergery, ai băgat de seamă azi dimineaţă atitudinea lui Loshinamu.

Aşa numeau membrii expediţiei pe tânărul băştinaş scăpat din ghearele jaguarului. Căci el rostise de mai multe ori acest cuvânt arătând cu mâna spre pieptul său.

— Ai observat expresia de groază care s-a zugrăvit pe faţa lui, când a văzut direcţia în care mergeam?

— Şi, întări şi miss Winkinson, ce sforţări a făcut, deşi rănit, să ne împiedice să plecăm?

Clergery zâmbi în umbra căştii lui de pânză albă.

— Poate că drumul nostru îi amintea supărătoarea lui aventură de ieri…

Larry Grant şi Rachel clătinară din cap cu îndoială.

De cu zoii tabăra fusese ridicată. Reluaseră drumul spre înaltele podişuri misterioase.

În cap mergeau călăuzele, cu Bergamain trapeurum[1] şi cu patru cinci soldaţi metişi din escorta dată de guvernământ. Apoi unul lângă altul, tăcuţi, rumegând în gând cine ştie ce teorie, doctorul van Bemheim şi profesorul Mariany, sontăcăind pe piciorul şchiop şi sprijinindu-se când şi când de umărul lui Silver. În sfârşit, salahorii şi restul de soldaţi. Doi oameni purtau targa pe care odihnea Loshinamu, doi soldaţi căci salahorii se depărtau cu groază de rănit.

— Barşiva!… Barşiva dina… mormăiau ei atingând superstiţioşi amuletele de corn atârnate la gâtul lor. „Demonul roşu… demon roşu rău”, tălmăcise Bergamain,

[1] Vânător american, care întinde capcane.

care cunoştea aproape toate dialectele de la amazon.

Clergery, Grant şi Winkinson nu părăseau cu un pas pe ocrotitul lor, căci ştiau mişeliile la care se puteau deda salahorii băştinaşi. Acesta lua când şi când mâna Rachelei şi şi-o punea pe frunte în semn de supunere.

Zăpuşeala devenea groaznic de apăsătoare. Mergeau muţi ca nişte umbre de vis prin umezeala putredă de miasme şi ceţoasă.

— Luminişul, spuse deodată Clergery

Era într-adevăr luminişul. În mijlocul acestuia zăcea o grămadă hidoasă, hoitul jaguarului plin de viaţă din ajun. Peste noapte vulturii şi coioţii îl ciopârţiseră, iar acum roiuri de muşte verzi şi de furnici negre, sfârşeau ospăţul.

Loshinamu la acest spectacol scoase un ţipăt uşor şi întoarse capul. Din arămiu se făcuse pământiu.

— Linişte, *dear boy,* îi şopti miss Winkinson trecându-i lin mâna peste fruntea umedă.

Acesta, ridicat în cot se agită cu riscul să răstoarne targa. Turuia la cuvinte neînţelese de nimeni, cu ochi când spre capul caravanei, când rugători spre Rachel.

Fata tăcu un moment:

— S-ar zice că vrea să ne împiedice să înaintăm…

— Hei, făcu Clergery, dacă am putea pricepe pe Loshinamu am şti poate multe despre demonul roşu…

Cât despre Larry încercă să întoarcă lucrul în glumă:

— Vlăjganul arămiu presupune poate că alţi jaguari ne aşteaptă undeva prin desişurile astea… Şi tânărul reporter continuă să-şi morfolească pipa înnegrită pe care n-o lăsa dintre dinţi fie că şi ţăcănea articolul la maşina de scris în biroul lui *Daily Times* fie că se găsea lansat în cine ştie ce colţ al lumii în căutare de reportaj îi senzaţionale.

Popasul de prânz aduse puţină destindere. Clergery observă cu îngrijorare faptul că salahorii indigeni se instalau la capătul opus celui unde odihnea Loshinamu.

— N-am făcut azi decât opt miile, constată morocănos ca totdeauna profesorul Mariany.

— Ce vrei… începu doctorul Bemheim.

— Ştiu, ştiu, trebuie menajat rănitul d-tale, rânji celălalt, gata mereu să hărţuiască pe şeful „gigantiştilor”; de altei pentru pricopseala ce mergem să găsim, nici nu face să ne prea grăbim.

Doctorul van Bemheim îl lăsă să tachineze şi se duse să se intereseze de „rănitul său”.

Clergery desfăcu pansamentul. Doctorul părea mulţumit şi bătu uşor pe obraz pe „pacient”.

— Merge, băiete, zise el ca la spital, uitând că n-are cine să-l înţeleagă; mâine suntem în pic. Oare.

— Doctore, zise Rachel, trăgându-l de mânecă, ai observat cicatricele de la gâtul lui Loshinamu?

— Cicatrice?… Doctorul, intrigat se aplecă. Pe gât? Aci sub amândouă fălcile!… Clergery, ia vezi şi tu…

Capetele celor doi practicieni se apropiară. Pe carnea arămie a rănitului, două dunguliţe mai claie arătau că acolo se făcuse cândva o incizie.

— Curios, foarte curios…

Doctorul van Bemheim întinse mâna să pipăie gâtul rănitului, dar acesta se aruncă înapoi scoţând un strigăt groaznic care făcu să tresară tot campamentul. În ochii măriţi de friguri, jucau licăriri de groază.

— Bine, bine, murmură doctorul van Bemheim depărtându-se, să nu obosim pe bolnav… Vom vedea asta mai de aproape altădată…

Apoi luă deoparte pe asistentul său:

— Clergery, spune-mi rogu-te, dacă eşti de părerea mea. Ca să închidă cu atâta artă o incizie, cred că nu este în stare decât mâna unui medic format la Facultăţile noastre…

— Şi un singur bisturiu a putut face o incizie atât de netedă…

Deodată amândoi se priviră în tăcere căutând să măsoare urmările descoperirii lor.

— Eu aş vrea să ştiu, murmură Clergery, de ce Loshinamu a arătat atâta spaimă când ai vrut să-i atingi

gâtul.

Doctorul van Berheim îşi mângăie un moment bărbuţa albă înainte de a-şi mărturisi neştiinţa.

— În orice caz. Nicio vorbă, către nimeni, recomandă el…

*

Expediţia urca acum primele costişe ale înaltelor podişuri. Mergea mai greu nici vorbă, dar cel puţin nu mai respirau miasmele mocirlelor din pădurea virgină care aci se rărea tot mai mult. Sfârşitul zilei din ajun trecuse fără incidente, afară doar că seara, Loshinamu respinsese cu aceiaşi încăpăţânare ca şi la prânz pe doctorul Bemheim care vruse să examineze cicatricele misterioase la lumina photophorului. Strigătele lui speriaseră pe hamalii tolăniţi lângă focuri.

— Au să ne părăsească toţi… încetează, te rog, spusese Bergamain care-şi cunoştea oamenii.

Şi într-adevăr, dimineaţa, profesorul Mariany avu prilejul să tune şi să fulgere când descoperi că doi din purtătorii de poveri fugiseră, ducând cu ei nu numai merinde şi o puşcă, ci şi ceasul lui de aur, căpătat în dar de la elevii lui din anul al doilea de la *Physiological Institut.*

În jurul celorlalţi douăzeci şi doi de salahori rămaşi, soldaţii făceau o pază straşnică, încadrându-i în tot timpul mersului.

— Ne e drumul tăiat… strigă deodată Larry, tânărul reporter care mergea înainte cu Bergamain şi cu călăuzele. Îndărătul lor, veneau Miss Winkinson şi Clergery escortând pe Loshinamu care, de a «i dimineaţă, mergea ca şi ceilalţi, fără slăbiciune.

— Evident, cu neputinţă de mers mai departe, bodogăni Bergamain.

O crăpătură largă de optzeci de picioare aproape, tăia

calea. În josul stâncii colţuroase, la vreo cincisprezece yarzi poate, bubuia apa furioasă a unui torent.

— Nimic de făcut… — Afurisită neşansă…

Exclamaţiile se încrucişau în timp ce caravana cea mică se înghesuia la marginea prăpastiei. Miss Winkinson aruncă o privire pe faţă lui Loshinamu şi i se păru că surprinde în ochii flăcăului un licăr şugubăţ şi ironic. *Ea* pricepu atunci de ce, de ieri de la prânz, băştinaşul nu făcuse nici o încercare de a se opune la înaintarea expediţiei. Drace! Trebuie că ştia de existenţa acestei piedici şi acum făcea haz de necazul exploratorilor.

Dar tânăra Americană, nu era din acelea care renunţă le ne la un proiect:

— Să urmăm râul, propuse ea, vom găsi desigur vreun mijloc să trecem această cascătură…

Ideea fu aprobată ca bună, dar se încinse acum o harţă, mai aprigă ca oricând, între profesorul Mariany care pretinde să se ia pe Rio de vale şi doctorul van Bemheim care prefera să urce spre izvor.

Miss Winkison trase la o parte pe Larry Grant şi pe Clergery:

— Veniţi cu mine, spuse ea reluându-şi Remingtonul, ce-l rezemase de un copac.

Porniră toţi trei în josul apei cum voiau profesorul Mariany. Dar după o jumătate milă, Rachel se opri.

— Trebuie să urcăm în susul apei, declară ea tovarăşilor ei.

— Dar bine, miss Winkinson, protestă Larry.

— Bob, eu sunt Bob, înţelege-te, spuse ea puţin răstită.

Plouat, el o urmă, cu Clergery după el, care nu mai pricepea nimic. La locul haltei, Mariany şi Bemheim tot se mai certau. Loshinamu, şedea sugând nepăsător o tulpină de ferigă.

Rachel trecu dincolo de protejatul ei fără a părea a-i da atenţie şi, mereu urmată de tovarăşii ei, începu să urce pe malul apei spre izvor. Nu făcuse zece yarzi că o mână puternică îi strânse braţul. Era Loshinamu punându-i-se ’n

cale cu un val de vorbe, de gemete şi rugăminţi.

Un zâmbet de triumf lumină faţa tinerei. — Lasă-l, zise ea lui Larry care se repezise să-l dea în lături. Lasă-l… şovăiam între două drumuri de luat, alarma lui Loshinamu ne arată că acesta e cel bun. Uitaţi-vă numai cum a sărit acum ca ars… Clergery, du-te de spune şi celorlalţi să ne urmeze. Eu pornesc ca iscoadă cu Larry.

Rachel făcu un pas înainte. Loshinamu mai întinse odată braţul, dar ea îl respinse cu tărie. Un licăr umed pluti o clipă în ochii tânărului indigen, apoi faţa i se împietri într-o expresie fatalistă şi porni pas cu pas după Rachel.

Popasul de prânz se apropiase când deodată fata scoase un strigăt:

— Larry, ia te uită, *dear old boy…*

Cu degetul arăta o întortochetură a râului. Chiar la începutul curbei, crăpătura stâncii se îngusta şi, pe locul acela, un copac aruncat de-a curmezişul de la un ţărm la altul, făcea un fel de punte naturală peste prăpastie.

Se auzea din urmă şi gura lui Bergamain care se ciorovăia totdeauna cu călăuzele şi salahorii. În curând cele două cele se uniră şi, în puţine vorbe, noii veniţi fură puşi în curent cu descoperirea.

— Vezi că aveam dreptate când ţineam morţiş s-o luăm în susul Rio-ului, afirmă doctorul van Bemheim, grăbit să înfunde pe colegul său şi trecând cu vederea, cu o sublimă inconştienţă de savant, meritul pe care-l avea agerimea Rachelei în această afacere.

Grăbiră să ajungă la punte. Drumul, pe un teren aproape despădurit, fu de altfel mult mai scurt decum crezuseră. De cum sosiră, Larry şi Bergamain se repeziră să se încredinţeze că trecerea era cu putinţă.

Copacul, un soi de arţar, avea ca la 15 picioare în circumferinţă. De partea rădăcinilor, parte pe care se găsea acum expediţia, era solid înţepenit în mal prin bolovani mari îngrămădiţi la bază. Capătul celălalt părea să fi fost curăţit în parte de ramuri, aşa ca să lase un fel

de trecere prin frunzet.

— Am să vă spun un lucru, domnilor, începu Bergamain, schimbând ghemotocul de tutun ce-l tot mesteca, de la o falcă la alia. Un lucru care miră grozav pe un vechi trapeur ca mine…

Făcu o pauză, căci obişnuinţa cu singurătatea codrului, îl cam dezvăţase să-şi găsească vorbele cu uşurinţă.

— Vedeţi, domnilor, copacul ăsta n-a fost dezrădăcinat de vânt. Asta s-ar vedea. Pământul ar fi păstrat urma copacului…

Larry încercă să râdă şi să facă să râdă şi pe doctorul van Bemheim şi pe profesorul Mariany care se apropiaseră.

— Bată-te norocu', moş Bergamain, dar cine vrei să fi adus aci namila asta de copac?

— Atâta pot să spun, că eu unul nu…

— Băştinaşii poate, întrebă la rându-i Mariany.

Bergamain iar mută ghemotocul, chibzuind.

— Băştinaşi, d-le, deh… dar ar fi trebuit ca la o sută, ca să mişte un asemenea uriaş…

Profesorul Mariany chicoti cât putu mai batjocoritor şi adresându-se doctorului van Bemheim:

— Pun rămăşag, scumpe confrate, că te gândeşti să ne explici «a isprava asta trebuie să fie datorită „uriaşilor roşii" ai d-tale. Nu zău, de data asta, se poate zice că namilele astea au fost pline de atenţie pregătind puntea asta anume pentru noi.

Bătrânul trapeur nu-şi descreţi fruntea şi ridică mâna spre cer.

— Cine ştie, domnule, spuse el grav. Cine ştie?… Nu trebuie să glumim niciodată cu misterele Amazonului-de-Sus…

CAPITOLUL 3

După amiaza fu folosită aproape toată la trecerea punţii aruncate peste prăpastie. Căci, acolo unde un om liber pe mişcări putea trece lesne, era primejdios să rişti pe salahorii încovoiaţi sub povara bagajelor. Urmând sfaturile lui Bergamain, se înjghebase de altfel de la un ţărm la altul, cu ajutorul unei frânghii întinse, un fel de parapet.

Câţiva soldaţi trecură în urma bătrânului trapeur, care se încumetase să încerce cel dintâi pentru a da inimă tovarăşilor lui. Fură urmaţi numaidecât de şeful expediţiei şi de profesorul Mariany a cărui şchiopă tare nu înleznea deloc trecerea pe trunchiul lunecos pe alocuri. Doi soldaţi rămaseră cu ceilalţi exploratori ca să supravegheze hamalii şi să-i silească, la nevoie.

Loshinamu trecuse îndrăzneţ şi sprinten, dispreţuind ajutorul frânghiei-parapet şi alergând cât putea de repede cu picioarele lui goale care se lipeau parcă pe scoarţa aspră. Acum sta pe un colţ de stâncă ce domina prăpastia şi, cu capul între mâini gândea.

Ce gânduri, ce taine se frământau îndărătul frunţii lui tinere, umbrită de un stufiş de păr creţ. Miss Winkinson era impresionată de atitudinea abătută, deznădăjduită aproape, a protejatului ei.

— Ce păcat, spuse ea pentru a suta oară d-rului Clergery, ce păcat că nu-l putem pricepe pe Loshinamu! D-rul, fatalist, înălţă din umeri. Văzuse atâtea suferinţe prin spitale, încât devenise filosof.

— Dar bine, doctore… vru ea să protesteze.

Nişte strigăte o întrerupseră. Unul dintre purtătorii de

poveri — căci din precauţiune treceau unul câte unul — dăduse o clipă drumul frânghiei şi această minută de slăbiciune fusese de ajuns. Fascinat de prăpastie, nu mai era acum decât o masă informă, zdrobit de colţurile tăioase ale stâncilor şi târât de apele şuvoiului.

Rachel îşi acoperi faţa.

— N-aş mai îndrăzni niciodată să trec, murmură ea atât de încet încât nimeni nu putu s-o audă.

Fu nevoie să se întrebuinţeze forţa pentru a sili pe salahori să reia transbordarea bagajelor căci moartea tovarăşului lor îi impresionase cumplit. În sfârşit se lăsară convinşi.

— E rândul nostru acum, spuse Larry.

Şi întorcându-se spre tânăra lui tovarăşă o întrebă, cu o tandreţă bruscă şi neprevăzută în voce:

— Miss Winkinson… n-are să-ţi fie frică?

Tânăra fată avusese timpul să-şi domine slăbiciunea. Scutură capul în semn negativ. Şi emoţionată şi iritată totdeodată de solicitudinea adversarului său de ieri, răspunse sfidătoare.

— Voi trece cea dintâi, old boy…

Şi potrivindu-şi puşca pe umăr, apucă cu o mână care nu tremura, frânghia ce servea de parapet.

Dedesubt, torentul îşi cânta melodia într-un ritm monoton şi înfricoşător.

Primii paşi deasupra unei prăpăstii sunt de o uşurinţă surprinzătoare. Se pare că primejdia, la încep tul ei, are viclenii pisiceşti. Zâmbitoare, Rachel înainta pe trunchiul arţarului, asigurându-şi cu precauţiune fiecare pas. Deodată, mâna ei se încleşta pe frânghie. La treizeci de picioare sub ea, spuma clocotea licărind în lumină. Tânăra fată scoase un strigăt de groază. La strigătul ei o voce răspunse:

— Dar o să cadă…

Şi Larry Grant se repezi fără ca să-i pese de primejdia ce-l pândea şi pe el.

Dar un altul i-o luase înainte. În trei salturi, părăsindu-şi

poziţia îngândurată şi abătută, Loshinamu alergase spre tânăra fată, deja aplecată spre abisul atrăgător. s-o apuce pe Miss Winkinson, s-o ridice în braţe şi s-o transporte până la mal cu acea agilitate de panteră care-l caracteriza, fu pentru tânărul chestie de o clipă.

Loshinamu îşi depuse povara preţioasă pe iarba aspră şi se trase deoparte. Faţa lui, luminată o clipă de sforţare îşi reluă expresia semeaţă şi nepăsătoare.

Cu riscul de a cădea, Larry străbătuse şi el podul din câteva salturi.

— N-ai nimic? întrebă el cu o spaimă involuntară în voce, aplecându-ce spre tânăra fată.

Aceasta, foarte palidă, îşi trecu cu înfrigurare mâna pe fruntea muiată de o sudoare rece.

— Mulţumesc, Larry, murmură ea.

Pentru întâia oară îi spunea tânărului pe nume.

— Rachel, începu el, încurajat.

Dar îndată, tinerei fete îi păru rău de uitarea şi de slăbiciunea ei de-o clipă. Privirea ei căzând asupra lui Loshinamu, ea se ridică şi se îndreptă spre indigen, cu mâna întinsă:

— Mulţumesc, Loshinamu, tu mi-ai salvat viaţa!

Loshinamu îşi încrucişă braţele pe piept şi se înclină cu multă nobleţe în faţa tinerei fete, apoi privirea lui se ridică spre cer cu o expresie de nesfârşită deznădejde.

*

*   *

Cred, domnule, că este absolută nevoie să supraveghem de aproape pe salahorii noştri…

Bergamain se apropiase de doctorul Van Bemheim şi-i şoptea acestea la ureche.

Readus brutal la realităţile vieţii, savantul măsură cu privirea pe bătrânul vânător.

— De ce te temi?

Celălalt şovăi o clipă:

— De toate şi de nimic. Dar oamenii noştri nu mai sunt

aceiaşi de când avem cu noi pe blestematul cela de „demon roşu”.

Din ochi, Bergamain arătă pe Loshinamu care mergea cu ochii plecaţi pe urmele Bachelei.

Ei spun că ne poartă piază rea, şi că suntem pierduţi…

Van Bemheim nu se putu reţine să nu ridice din umeri.

Ca nişte indigeni să se lase impresionaţi de poveşti băbeşti, treacă-meargă… Dar el Bergamain…

— Fleacuri toate astea, spuse el cam supărat.

— Oamenii noştri mai spun că din pricina lui Loshinamu a căzut unul dintr-ai lor în torent şi că şi Bob Winkinson era cât p-aci să moară. Susţin că niciunul din noi nu va scăpa blestemului, decât doar prin fugă.

— Dar soldaţii?

— De ce se pot teme?… de câteva puşti, când lor de demon le e frică…

Van Bemheim căzu pe gânduri. Fără de salahori, expediţia ar fi lipsită de material de provizii, de arme şi de muniţii. Asta însemna că ar trebui să renunţe nu numai la ţinta misiunii sale, dar însăşi viaţa exploratorilor ar fi ameninţată.

Şeful „gigantiştilor” îşi dădu deodată seama de greaua sa răspundere şi-şi dădu cu amărăciune seamă şi de lipsa lui de experienţă.

— Ce mă sfătuieşti să fac? întrebă el, aproape ou umilinţă, pe Bergamain.

Pe cât părea, bătrânul vânător nutrise de mult planul acesta, căci, împotriva obiceiului său, răspunse repede:

— N-aţi voi, domnule, să campăm pe colţul cela stâncos, la gura păduricii pe care o vedeţi colea?

Arătă cu ţeava puştii spre un muncel stâncos umbrit de un huceag des.

— Acolo, domnule, vom da două trei zile de răgaz oamenilor: calul odihnit nu mai smuceşte din hulube. Apoi ne vom putea relua drumul în condiţii mai bune.

Doctorul Bemheim mai şovăia încă.

— Ajungem acolo peste o oră, stărui Bergamain,

încredinţat că diplomaţia lui va avea câştig de cauză!

În realitate, trecură mai mult de trei ore până ce ajunseră la locul de haltă.

Poate doar Rachel observase oarecare agitaţie la Loshinamu când caravana îşi schimbase direcţia. Tânăra fată nu ştia dacă trebuie să se bucure sau să se îngrijoreze, căci de la chestia cu podul, un instinct tainic îi spunea că pe măsură ce se apropiau de mister primejdia necunoscută creştea în proporţii considerabile. În momentul opririi, se iscă o ceartă între doctorul van Bemheim şi profesorul Mariany. Primul, urmând sfatul lui Bergamain, voia să se aşeze pe teren descoperit, pentru ca în chipul acesta să poată supraveghea cu uşurinţă manevrele neliniştitoare ale salahorilor. Liderul „antigigantiştilor” voia, dimpotrivă, să se aşeze chiar în pădurice ca să profite de umbră şi de răcoare.

Un eveniment subit puse capăt discuţiilor. Gâfâind de alergătură, Larry sosi în faţa celor doi savanţi.

— O locuinţă… îngână el.

Îndată ciondănelile încetară făcând loc întrebărilor.

Curios incorigibil, pe când ceilalţi se opriseră locului şi discutau, tânărul reporter nu numai că înaintase până în gura pădurii ci se încumetase să facă şi câţiva yarzi sub copacii cei tineri. Acolo văzuse:

— O colibă… mai bine zis o casă, o coşcogea casă…

Avea aerul că nu prea ştie nici el bine ce era.

— Dar locuitori? întrebă profesorul Marnany ca să puie puţină ordine în ideile tânărului.

— N-am văzut pe nimeni… De altminteri am bătut în retragere, cât am putut mai repede.

Ceilalţi membri ai expediţiei se apropiaseră.

— Cel mai bun lucru ar fi să ne ducem să vedem, declară hotărâtă Miss Winkinson.

— Vă însoţesc şi eu, spuse Clergery, care tocmai sosise.

Toţi erau turburaţi la gândul că poate aveau în sfârşit să ştie; că realitatea va tranşa într-o clipă o chestiune pe

care luni întregi de polemici nu putuseră decât s-o învenineze. Erau cuprinşi cu toţii în momentul acesta de un entuziasm plin de neastâmpăr…

Singur Bergamain făcu notă discordantă.

— Fiţi prudenţi, îi sfătui el şi împreună cu soldaţii luă îndată măsurile necesare pentru menţinerea ordinei caravanei, ori ce s-ar întâmpla.

Cu degetul pe trăgaciul Remingtonului, Larry Grant şi Clergery deschideau calea. Apoi venea Rachel, escortată mereu de Loshinamu. Cu prilejul acesta, tânăra fată observă că pentru întâia oară protejatul ei îşi reluase bâta lui cea groasă de „lemn de fier” care-i servise să se apere împotriva jaguarului.

La o distanţă oarecare veneau cei doi savanţi, şi ceva mai departe, înapoia lor, Silver.

— Uite colo, şopti Larry.

Cu precauţiune, Clergery dădu deoparte perdeaua de frunziş. Printre ferigele arborescente se zărea un fel de luminiş, vădit despădurit de mână omenească.

Clergery mai făcu câţiva paşi, cu îndoită prevedere. În fiecare clipă îi pândea suliţa vreunui indigen, sau mica săgeată otrăvită repezită din vreo sarbacană şi a cărei înţepătură iartă tot atât de puţin ca muşcătura cei ei mai temute reptile a Amazonului.

— La dreapta, mai spre dreapta, şopti Larry.

Clergery se aplecase ceva mai mult poate decât ar fi fost prudent, dincolo de perdeaua de frunze, şi deodată o tresăritură îl scutură din creştet până-n tălpi. Luminişul avea oarecum forma unei pere. La extremitatea subţiată, dominând un spaţiu descoperit, zări acum coliba pe care tânărul reporter o descoperise adineauri.

Structura primitivă a colibei, silueta ei de con ovoid amintea adăposturile pe care indigenii cei mai primitivi ai Amazonului au obiceiul să le clădească în satele lor, la confluenţa arroyos-urilor.

Dar un amănunt izbi numaidecât pe Clergery, amănunt halucinant care, în orice altă împrejurare, l-ar fi făcut să

se îndoiască dacă e în toate minţile. Coliba aceasta semăna cu toate celeilalte pe care le văzuse până acum, dar s-ar fi putut spune că fiecare dimensiune a fost înmulţită de câteva ori. Vârful acoperişului ar fi întrecut cu uşurinţă podeaua unui al doilea etaj.

Un „buss” din New-York ar fi intrat fără greutate ca într-un garaj prin uşa deschisă.

— Giganţii… murmură el cu glas înăbuşit.

— Giganţii!… repetă ca un ecou, o voce la urechea lui.

Era doctorul van Bemheim care-i ajunsese şi care se mira la rândul lui de dimensiunile gigantice ale locuinţelor pe care le vedea.

— Giganţi, haha… lătră îndată o voce chicotitoare, giganţi, haha…

Profesorul Mariany îşi bătea joc de semnele disperate de prudenţă pe care le tot înmulţea Larry Grant.

— Giganţi… da’ unde mă rog dumneavoastră îi vedeţi pe faimoşii ceia de giganţi?

Ce-i drept, — şi din fericire, de altminteri, — nicio urmă de suflare omenească nu se manifesta în luminiş şi chiar şi coliba însăşi părea părăsită de câtăva vreme.

— Dar în sfârşit, scumpe coleg, nu poţi totuşi nega…

— Să neg ce? Crezi oare că ai stabilit ceva, pentru că ai descoperit o termitieră de proporţii considerabile, nici vorbă, dar care…

— Apropiaţi-vă, strigă de departe Larry, care, în tovărăşia doctorului Clergery, înaintase cu carabina în mâini până aproape de pragul colibei.

Acum, se deosebeau mai bine amănuntele clădirii. Cuvântul clădire nu era exagerat spre a se denumi, ac st fel de cupolă ovoidă a cărei înălţime trecea de optsprezece picioare. Modelul era grosolan.

— Crăci lipite cu lut, consta>a tânărul reporter al lui *Daily Times.*

Pervazul uşii — avea singur mai mult de nouă picioare înălţime — era susţinut de trunchiuri prost cioplite. Lângă deschizătura aceasta enormă, albii simţeau impresia

alarmantă a unor pitici care ar vizita vreunul din marile noastre oraşe moderne.

— Asta-i o locuinţă a giganţilor mei, exclamă triumfător profesorul Bemheim.

— Dar cine-ţi spune că nu suntem pur şi simplu în faţa unui templu construit de nişte oameni ca ăsta de colo.

Cu dispreţ arătă spre Loshinamu care se ţinea deoparte.

— … În onoarea vreunei divinităţi sălbatice. *By God!* Dacă *Christmas Cathedrale* din New-York îşi înalţă clopotniţele până la o şută douăzeci de yarzi înălţime, nu putem conchide de aci că New-Yorkezii sunt nişte uriaşi.

— Dar, protestă Clergery, vedeţi bine că coliba aceasta nu conţine niciunul din idolii aceia mai mult sau mai puţin grosolan cioplliţi, care ar trebui să se găsească de obicei într-un templu barbar.

Profesorul Mariany clipi un moment dar apoi îndată întâmpină:

— Şi mai vezi parcă altceva, întrebă el, vreo unealtă casnică? Cana, bunăoară, din care bea uriaşul, locuitor al acestui imobil?

— D-ta ai spune atunci că e o baie, încercă să glumească Larry Grant care se temea ca încordarea ultimului schimb de vorbe să nu stârnească vreo ceartă.

La această glumă, un zâmbet slab pluti o clipă pe buzele doctorului van Bemheim. Clergery profită de momentul acesta ca să dea altă întorsătură conversaţiei.

— Cred, propuse el, că am putea întinde tabăra aici, am avea totdeodată şi avantajul umbrei…

— Şi posibilitatea, mulţumită luminişului, să avem necontenit sub ochi pe salahorii noştri.

Am put a de asemeni în caz de primejdie, să ne apărăm în condiţii bune, observă Miss Winkinson, care nu părăsea din ochi faţa întunecată a lui Loshinamu.

În clipa aceasta chiar văzură pe unul din soldaţii escortei venind în fugă.

— Salahorii nu vor să intre în pădure, spuse el gâfâind.

Se strânseră cu toţii în jurul lui.

— Missie Bergamain cere ca ceilalţi Missie să vie numaidecât.

Într-o clipită, exploratorii îşi dădură seama de gravitatea situaţiei, şi luându-şi fiecare Remingtonul, se repeziră în direcţia unde lăsaseră pe salahori.

Abia străbătuseră câţiva yarzi că şi auziră duduind împuşcături.

— Mai repede! strigă Larry Grant care alerga cu câţiva paşi înaintea tovarăşilor săi.

Se năpustiră cu toţii prin desiş, fără a mai lua în seamă crăcile care le biciuiau feţele, sau seinii care le sfâşiau hainele. Detunăturile se auzeau acum tot mai resfirat ca ultimele pocnete ale unui foc de artificii gata să se stingă.

Mai răsunară două trei detunături surde ale Coltului lui Bergamain, apoi, nimic, o tăcere de moarte.

Tânărul reporter ieşi val-vârtej din pădure. În jurul lui Bergamain, doborât, mai zăceau pe jos vreo zece soldaţi. Restul erau ascunşi iar unii o luaseră la fugă cu salahorii ale căror siluete se ghiceau alergând nebuneşte prin bălăriile înalte ce tapisau clina.

Larry Grant duse Remingtonul la ochi. Devale, un om se nărui, dar ceilalţi erau deja în afară de bătaia puştii.

Larry Grant se apropie îndată de tovarăşii săi care se aplecaseră asupra bătrânului vânător. Cu degetele lui dibace, doctorul van Bemheim îi dăduse deoparte cămaşa de pânză grosolană, descoperind pieptul tatuat al lui Bergamain. Sângele îi curgea încet dintr-o rană minusculă rotundă, drept deasupra ţâţei stângi.

— Nicio speranţă, murmură practicianul.

Într-adevăr, rănitul horcăia. O spumă roşiatecă se ivise în colţurile gurii. Deodată scăpând, într-o ultimă tresărire de energie, din mâinile celor care-l susţineau, bătrânul se ridică în capul oaselor şi cu braţele întinse spre Loshinamu care, nepăsător, contempla scena:

— Demonul roşu, strigă el, cu glas înspăimântat, demonul roşu…

Un sughiţ îl scutură tot.

— Demonul…

Ca un trunchi tăiat de secure se năzui deodată; fără de viaţă.

— Vino, biata mea micuţă…

Binişor, Larry Grant târî după el pe Miss Winkinson departe de spectacolul acesta prea de tot impresionant. Deodată, tânăra fată, nemaifiind în stare să se mai stăpânească izbucni în hohote de plâns convulsiv.

— Larry, murmură ea, Larry, când mă gândesc că numai eu sunt pricina tuturor celor întâmplate.

— Pricina? Cum asta?…

— Nu sunt eu aceea care l-a salvat pe Loshinamu?… De când e cu noi, expediţia dă din nenorocire în nenorocire…

Şi între două sughiţuri de plâns, tânăra fată adăugă:

— Ai auzit ce-a spus Bergamain?… Flăcăul ăsta e demonul, demonul roşu al Amazonului…

Larry Grant îşi linişti cu gingăşie tovarăşa cum consolezi un copil care s-a lovit de o mobilă. Curând văzu pe Rachel ceva mai calmă. De altminteri chestiuni grabnice îi readuseră la realitate.

— Ce-o să ne facem? întrebă în sfârşit Miss Winkinson.

În acelaşi moment, supra vieţuitorii expediţiei îşi puneau aceeaşi întrebare.

Un fel de pace se lăsase între adversarii cei mai înverşunaţi din ajun. Acum nu se mai punea chestiunea existenţei mai mult sau mai puţin problematică a uriaşilor roşii ci de salvat existenţa însăşi a exploratorilor.

Mulţumită jertfei lui Bergamain şi a soldaţilor săi, o parte din arme şi provizii fusese salvată de lăcomia salahorilor. În urma sfatului lui Clergery fu hotărât înainte de toate să se transporte aceste modeste resurse până la cabana misterioasă, unde vor fi cel puţin la adăpost de intemperii şi de prădăciunile fiarelor.

— Apoi vom mai vedea…

CAPITOLUL 4

Primele impresii ale lui Miss Rachel Winkinson, când îşi reveni în fire fură totdeodată dureroase şi încâlcite. Amintiri neguroase din copilărie, un Crăciun cu whisky şi şampanie californiană. Apoi îşi aminti cu o preciziune îngrozitoare de lovitură de baston de cauciuc pe craniu pe care i-o acordase cu generozitate un policeman pe când ea tăcea un reportaj referitor la Marşul Foamei, al şomerilor, spre Casa Albă.

Şi o clipă, mintea i se întunecă din nou.

La trezire, tinerei fete îi răsări în amintire bivoacul din colibă imensă: Adormise ca şi tovarăşii ei pe când singurul soldat care supravieţuise, preluase paza, deşi zdrobit de oboselile zilei. Ca de un coşmar, îşi amintea de nişte oameni de o înălţime uriaşă, care apăruseră brusc din umbră. O mână enormă se abătuse pe obrazul ei, mascându-i dintr-o singură lovitură, înăbuşindu-i strigătele de groază…

— Fantezie toate astea!…

Rachel Winkinson avu un râs aspru pe care ecoul îl repercuta ciudat.

Sunetul propriei sale voci smulse pe tânăra falā din toropeală. Se ridică pe jumătate, căscând ochii în întuneric.

— Ce mai vis! Ar trebui să-l povestesc dragului meu prieten Larry, murmură ea ca să-şi dea curaj. Dar la ce bun să tremur?

Sub mâinile ei cu degetele crispate, Rachel simţi pe jos aceeaşi podea de lut bătut ca şi în coliba în care adormise. Totuşi, nevoia de a respira aerul curat al nopţii,

o împingea afară. Bâjbâind, încercă să se orienteze şi, foarte încet, ca să nu-şi trezească tovarăşii, care adormiseră ca şi ea pe pământ, făcu câţiva paşi cu băgare de seamă. Mâna ei şovăitoare dădu de un perete.

Merse. Dar nu da de uşă. Unde să fie uşa?

Fata făcu o sforţare violentă de a se stăpâni. Nu era un vis, un vis absurd care continua. Mai încet încă, punând mâinile una după alta, îşi reîncepu rondul descurajator. Iar şi iar lutul aspru. Apoi senzaţia se schimbă deodată. Simţi ceva aspru sub degetele ei, ca nişte scânduri nerândeluite. Deodată, tânăra fată înţelese şi scoase un strigăt. Tăblia asta nu existase în ajun, acum erau închişi, prizonieri!

În disperarea ei un geamăt îi scăpă din nou. Chemă fără voie:

— Larry! Larry!

Din sânul nopţii, o voce slabă, atât de slabă încât părea depărtată, răspunse. Şi murmurul acesta fu pentru Miss Winkinson ca o lumină de far pentru un vas care pluteşte orbeşte prin ceaţă deasă.

— Larry! Larry!... chemă ea din nou.

Şi călăuzindu-se după gemete se împletici în sfârşit de un trup întins de-a curmezişul drumului ei.

— Larry, d-ta eşti...?

— Rachel? *God bless you!..* Sunt legat mai bine decât cel mai bine legat salam de New-York.

Tânăra fată îşi plimbă mâinile pe trupul, pe faţa prietenului regăsit în sfârşit şi o clipă se crezu salvată, pentru că nu mai era lingură.

— Rachel, murmură tânărul reporter. Scotoceşte prin buzunarul vestei mele şi vezi dacă blestemaţii aceea care ne-au făcut prizonieri, mi au lăsat briceagul.

Şovăind, tânăra fată pipăi pieptul tovarăşului său. Dădu de briceag. Îl deschise.

— Încearcă, Rachel, de-mi taie legăturile.

În întuneric, Miss Winkinson bâjbâi, căutând cu degetele ei frânghia de fibre aspre ca s-o taie.

— Binişor!… gemu Larry, care, cu toată stăpânirea de sine nu se putu reţine să nu tresalte brusc.

Tânăra fată înţelese că-i făcuse rău tovarăşu ui ei.

— Iartă-mă! îngână ea.

— Nu-i nimic, urmează…

Tremurând, ea reîncepu să taie la întâmplare.

— Foarte bine acum, spuse deodată Larry Grant.

Legăturile car-i reţineau mâinile la spate cedaseră deodată şi acum voia să continue singur:

— Acum dă-mi mie cuţitul ca să-mi liberez şi picioarele.

O clipă, în întuneric, se auzi hârşâitul lamei. Apoi, Larry Grant se ridică dintr-o dată îşi trosni încheieturile şi se mişcă o clipă pe loc ca să-şi restabilească circulaţia sângelui în membrele lui amorţite.

— Dumnezeu fie lăudat, spuse el deodată. Mi s-a lăsat şi bricheta.

O lumină slabă ţâşni în mâna întinsă a reporterului lui *Daily Times*.

La prima vedere, nimic nu deosebea celula în care se aflau acum de coliba în care adormiseră, nimic decât uşa care-i despărţea de lumea de afară, adică de libertate.

Ne prea având benzină, flacăra brichetei pâlpâia şi fumega. Încredinţându-şi firavul luminător lui Miss Winkinson, Larry Grant se îndreptă spre trupurile tovarăşilor săi, care erau întinşi pe pământ ca nişte saci la rând. Şi întorcându-i unul după altul recunoscu pe doctorii van Bemheim şi Clergery. Profesorul Mariany zăcea ghemuit în colţul lui, iar nu departe de el grasul Silver părea, aşa legat cum era, o pasăre pregătită pentru frigare.

Numai soldatul supravieţuitor lipsea de la apel. Santinela lor fusese-se fără-ndoială asasinată de răpitorii în mâna cărora încăpuseră membrii expediţiei.

Dându-le tot felul de îngrijiri, miss Winkinson şi Larry izbutiră să readucă în simţiri pe tovarăşii şi prietenii lor. Gemând, bombănind, blestemând fiecare întâmpina trista lor soartă în felul său deosebit.

— Mi-e foame, murmură deodată fără să vrea miss Winkinson.

Şi acest simplu cuvânt, mărturisire a slăbiciunii omeneşti, avu darul să readucă pe nenorociţii tovarăşi la teribilele probleme ale clipei.

— Unde suntem?…

— Ce ne facem acum?

Exclamaţiile se încrucişau pline de nedumerire. Asupra unui singur punct erau toţi lămuriţi: erau prizonieri…

— Am fost surprinşi şi răpiţi în timpul somnului de un trib sălbatic, îşi dădu cu părerea Clergery.

— Dumnezeule mure! gemu Silver, poate vreun trib care-şi mănâncă prizonieri! Ca mai gras din toţi, se simţea cel dintâi ameninţat.

— În orice caz o să ne vindem scump viaţa, rosti cu o voce dârză miss Winkinson.

— Cum o să ne apărăm? Ca arme, nu avem decât briceagul meu, spuse Larry Grant silindu-se să facă haz de necaz.

Din umbră, răsună deodată râsul amar al fetei:

— Răpitorii noştri ne-au luat tot ce ne-ar fi putut servi ca să ne apărăm, dar nu s-au gândit la browningul ce-l am ascuns în buzunarul pantalonului meu

— Un revolver?

Ultimele licăriri ale brichetei tânărului reporter fură folosite la verificarea automaticului, dacă era bine încărcat: nouă cartuşe în cutia lui şi unul în ţeavă. Îndată făcură un plan pe care numai deznădejdea îl putea insufla disperaţilor: când li se va aduce mâncarea..

Aci, Silver scoase un oftat pe când noaptea îi ascundea schimonoselile suferinţei…

…Căci desigur că li se va aduce de mâncare, prizonierii se vor năpusti asupra sălbaticului. Apoi, profitând de uşa deschisă, vor lua-o la sănătoasa şi… cu atât mai rău pentru cei ce li se vor pune în cale.

Plan simplu, copilăros care n-avea una la mie şanse de izbândă În inima căruia vibra totuşi acea speranţă de

nestăpânit care nu cedează niciodată în sufletul uman.

— Cât e ceasul… Larry, întrebă Miss Winkinson cu voce slabă.

Flacăra brichetei fâlfâi.

— Ora şapte, răspunse tânărul cu descurajare.

În întunericul desăvârşit care domnea în temniţă, nu se putea nici măcar şti dacă e zi sau noapte.

Un val de tristeţe trecu peste sufletele prizonierilor. Doar vocea lui Silver ghemuit în colţul lui, evoca aiurând cu voce tare menu-ul unui ospăţ pantagruelic.

— Să ieşim de aici, da, să ieşim, gemu deodată doctorul Clergery, la limita puterilor.

Într-adevăr, în împrejurările acestea tragice filosofia lui obişnuită îl părăsea.

Larry Grant era întins lângă perete, lângă Miss Winkinson. În sinea lui tânărul era dezolat că nu putea uşura suferinţele tovarăşei sale. Deodată simţi că i se strecura între degete un obiect rece pe care-l pipăi o clipă. Era browningul.

— Da, spuse el cu voce surdă, şi cu atât mai rău pentru primul care va intra.

Totuşi minutele începură să se scurgă din nou cu o încetineală deznădăjduitoare. Prizonierii s-ar fi putut crede înmormântaţi la o sută de yarzi sub pământ, căci zidul gros de chirpici nu lăsa să pătrundă niciun zgomot până la ei.

— Mi-e sete, murmură Rachel, zvârcolindu-se pe culcuşul ei.

Şi plângerea aceasta îl făcu pe Larry să se ca tremure până-n străfundul fiinţei lui.

— Au să mi-o plătească scump, mormăi el, gândindu-se la suferinţele tovarăşei sale.

În aceeaşi clipă, se auzi un fel de scrâşnet, de lunecare mai curând, în direcţia unde se afla uşa. În sfârşit, venea cineva… Instinctiv, Larry se ridică pe jumătate şi trase piedica revolverului.

— Cu atât mai rău, murmură el, gata să sară ca o fiară.

Deodată uşa se deschise, inundând încăperea de lumină. O uşă imensă ale cărei dimensiuni nu se putea compara decât cu ale colibei în care adormiseră exploratorii. În faţa acestei lumini neaşteptate, ochii prizonierilor clipiră timp de câteva secunde.

Dar îndată lumina fu voalată de ceva enorm, de o matahală ciudată, o namilă mişcătoare. Şi pe ecranul de lumină se desenă o siluetă. Era o siluetă umană, cel puţin atât pe cât se putea judeca, deşi cel care venea avea de cel puţin de două ori înălţimea unui individ normal…

Cu tot curajul lui, Larry se trase îndărăt ca şi ceilalţi, până-n fundul colibei.

O mână pe care razele te puteau face să crezi că e cioplită în bronz, împinse spre prizonieri un ciubăr mare umplut cu un fel de fiertură aburitoare. Apoi, mâna se retrase, închizându-şi pumnul enorm, şi uşa se închise la loc. O clipă, prizonierii şi-ar fi putut închipui că fuseseră jocul unuia din acele mira îi îngrozitoare pe care le produce foamea şi setea. Dar deodată izbucni un râs triumfător:

— Ei bine, profesore Mariany, eşti acum mulţumit? Eşti convins?… Ai văzut sau nu un uriaş de astă dată?

Era doctorul van Bemheim. Bătrânul era turburat că-şi vedea în sfârşit realizate teoriile pe care le apărase cu căldură luni de-a rândul. Parcă-şi pierduse minţile. Şi în triumful său, renunţând la orice generozitate, potopea pe adversarul său cu valul vorbelor:

— Destul am fost combătut, exclamă el, fericit că-şi poate vărsa tot năduful pentru toate afronturile pe care le întâmpinase în forurile ştiinţifice ale celor două lumi. Acum e rândul meu să râd, e rândul meu să depun în faţa academiilor raporturi amănunţite pe care, d-ta, scumpul meu coleg, — se înclină ironic în faţa profesorului Mariany, — … vei fi primul care să le certifici ca perfect exacte.

— Înainte de a vă gândi la glorie şi la academii, interveni cu brutalitate Larry Grant, ar fi bine de

descoperit un mijloc practic cum să ieşim din capcana asta, unde riscăm să putrezim până la sfârşitul veacurilor.

O mână se lăsă blajin pe braţul tânărului.

— Eşti înfuriat, Larry… Oare pentru că am avut dreptate împotriva d-ale apărând teza „gigantiştilor”? întrebă drăgăstoasă miss Winkinson.

Reporterul lui *Daily Times* îşi muşcă buzele.

— Nu, Miss Rachel, răspunse el cu aceeaşi intonaţie. Sunt gata oricând vei voi d-ta să recunosc că n-am avut dreptate. Dar mărturiseşte că situaţia noastră nu e strălucită…

Îşi scăzu vocea: — Şi mai cu seamă, nu ştiu de ce, sunt îngrijat de d-ta… foarte îngrijat…

Se auzi un fel de lăpăit din colţul temniţei: — Vă asigur că ciorba asta este cât se poate de suportabilă, bolborosi Silver cu gura plină, cu faţa aplecată peste ciubărul adus de uriaşul roşu.

Nu aveau nici linguri, nici străchini, dar foamea care încleşta măruntaiele tuturor, îi făcu să uite de aceste unelte de confort. Timp de câteva clipe nu se auziră decât buze lăpăind sau măsele mestecând de zor.

— Orez… diagnostică Clergery, care-şi regăsise seninătatea. Cât despre carne, parcă ar fi de berbec, dar de jurat nu pot să jur…

— De bivol mai degrabă… fu de părere Larry Grant, muşcând cu pofta vârstei sale.

— În orice caz „bunii noştri uriaşi” par să n-aibă de gând să ne lase să murim de foame, gâfâi Silver îmbuibat, lăsându-se în sfârşit într-o rână ca să mistuie.

— …Bunii noştri uriaşi… hm… om vedea dacă nu sunt nişte căpcăuni care ne dau de mâncare ca să ne prepare mai bine pentru ospăţul lor, îl tachină pe Silver reporterul, devenit iar mucalit după ce-şi potolise foamea.

După câteva minute însă. Conversaţia căzu de la sine; fiecare lungit iar în colţul lui părea a aştepta nu ştiu ce eveniment care putea să vie să-i schimbe cursul existenţei. O întâmplare sau o atracţie involuntară făcu

pe mi s Winkinson şi pe Larry Grant să se găsească iar unul lângă altul.

— Ştii la ce mă gândesc, întrebă cu jumătate glas fata.

Reporterul se plecă spre ea ca s-audă mai bine.

— Mă-ntreb, şopti ea, dacă Loshinamu o fi avut aceeaşi soartă ca soldatul care ne rămăsese credincios. Mă tem să nu fi fost asasinat şi nenorocitul acesta.

Ea oftă! — Bietul Loshinamu!… Când mă gândesc că la un moment fusesem atât de stupizi să ne închipuim că acest „demon roşu” era cauza tuturor necazurilor noastre.

Larry încerca s-o liniştească:

— Văzuşi uriaşul nostru de adineauri, are şi el corpul arămiu şi e probabil de aceeaşi rasă cu protejatul d-tale. Poale că răpitorii noştri l-au cruţat pe el…

CAPITOLUL 5

Şase uriaşi cu bâte mari escortau pe prizonieri. Era întâiul lor drum prin oraş dacă se poate n mi astfel o îngrămădire de clădiri ţărăneşti. În orice alt loc, ai fi vorbit de sate, de sălbatici, dar aci, mărimea gigantică a cabanelor le dădea cu totul altă înfăţişare decât cea a locuinţelor obişnuite ale ţărmurenilor Amazonului.

La trecerea exploratorilor, — nişte pitici cu feţe albe, îşi ziceau desigur ciudaţii privitori, — se îngrămădeau în număr destul de mare nişte făpturi cu trupuri de namile, la fel la statură cu cel care le aduse mâncare în prima zi, ţi la fel cu paznicii care-i escortau acum.

— Îţi scrânteşti gâtul ca să te uiţi să le vezi faţa, spuse Larry glumeţ.

Ceea ce te izbea îndeosebi la ei era expresia animalică a feţelor lor. Bărbaţii, — uriaşi, — purtau nişte şorţuri scurte care le lăsau liber pieptul păros ca de gorilă, şi braţele la care ieşeau în relief nişte muşchi formidabili. Femeile, sau cel puţin se putea presupune că erau nişte femei, erau învestmântate în nişte cămăşi albe cu poale lungi, de ai fi zis că sunt croite din nişte pânze de corabie de pe catargul cel mare.

Doctorul van Bemheim şi profesorul Mariany discutau cu aprindere. De ce, într-adevăr, n-ar fi făcut-o, întrucât paznicii lor îi lăsau să vorbească în voie. Silver îşi sălta pântecele alături de Clergery, devenit deodată tăcut când observă că uriaşii aceştia purtau la gât aceeaşi cicatrice albicioasă pe care maestrul său şi el o descoperiseră la gâtul lui Loshinamu.

— Vezi, stimabile confrate de la *Daily Times*, tachină

zâmbind ştrengăreşte miss Winkinson. Că avusesem dreptate susţinând împotriva d-tale că goliaţii roşii există. Iacă, avem „plăcerea” să-i vedem… Unde crezi că ne duc? Şi-i arătă din ochi paznicii, a căi or p ele uleioasă lucea în soare ca arama lustruită.

— Nu la locul de execuţie, o linişti Larry. În toate ţările, civilizate sau barbare, aşa ceva se face cu tam-tam de tobe şi trâmbiţe, cu pompă şi cu alai încerca el să râdă. Eu cred mai de grabă că suntem duşi la şef, vreun uriaş falnic desigur, a cărui anatomie şi fiziologie vor face bucuria şi gloria bunului nostru prieten doctorul van Bemheim.

— Să dea D-zeu să fie tot atât de blajin ca ăştia care ne însoţesc, şopti fata cu un fior ce nu-l putu ascunde.

Mica trupă ieşi din oraşul giganţilor înconjurat de-o îngrădire de trunchiuri întregi de un diametru şi de o mărime care aminteau copacul punte de pe prăpastie. La oarecare depărtare de oraş, pe o stâncă, se înălţa, ca un fel de cetăţuie antică, o casă clădită europeneşte, dar având nişte ziduri înconjurătoare peste măsură de înalte, părând a face cu neputinţă orice escaladare, chiar şi din partea giganţilor vecini. Încolo, acoperişul, uşa şi ferestrele casei erau de mărime obişnuită la casele noastre.

Văzându-le, captivilor le veni deodată inima la loc. Poate că înfăţişarea clădirii îi făcea să-şi spună că acela la care erau duşi, era un om la fel cu ei, de statura lor.

Clergery se apropiase de doctorul van Bemheim, care observase şi el la gâtul uriaşi or misterioasa cicatrice.

— Cu toate astea, Loshinamu era un om ca noi. Ce trebuie să gândim?

În momentul acesta, paznicii îi împinseră prin bolta porţii de intrare. Prizonierii nu se liniştiră decât când văzură pe uriaşi rămânând afară.

Totdeauna curajos, Larry făcu câţiva paşi, riscându-se cel dintâi spre curte. Acolo, umbriţi sub un frunzar, şedeau doi bărbaţi, doi albi, lungiţi în nişte *rocking-chairs*

şi fumând nişte lungi ţigări braziliene al căror fum acru împuţea aerul. Cel mai tânăr era slab şi uscat ca şi cum pielea gălbicioasă şi aproape străvezie ar fi îmbrăcat un schelet. Celălalt mai scund, şi mai împlinit la corp, nu atrăgea atenţia decât prin nasul lui ca un plisc de vultur şi prin ochii negri prin care treceau parcă scăpărări de foc. De la prima ochire, după înfăţişarea lui dominatoare şi după părul lui încărunţit, se recunoştea că era şeful.

— El e, nu poate fi decât el… spuse cineva cu jumătate glas.

Larry Grant se întoarse. Tovarăşii săi îl ajunseseră din urmă, şi contemplau cu curiozitate spectacolul neaşteptat care li se înfăţişa.

Deodată, ca şi cum şi-ar fi dat în sfârşit seama de prezenţa captivilor, cel mai bătrân dintre cei doi bărbaţi se ridică pe jumătate de pe şezlongul lui şi spuse cu o voce pe care se sili s-o facă să pară amabilă:

— Înaintează, doctore van Bemheim, înaintează, profesore Mariany… şi dv. De asemeni, domnilor, înaintaţi…

Şeful expediţiei Institutului Pan-american, tăcu un pas înainte şi cu ton hotărât, declara:

— Sper că prietenilor, mei şi mie nu ne va părea rău de a fi oaspeţii dv., doctore Marsay-Darny.

Cel căruia i se vorbi încruntă un moment sprânceana, dar ar fi fost cu neputinţă să spună cineva dacă era nemulţumit sau uimit că taina identităţii lui fusese descoperită din primul moment.

— Vasăzică cineva îşi mai aduce aminte de mine? murmură el, e. I pentru sine.

Van Bemheim răspunse îndată printr-un compliment în doi peri:

— Nimic, spuse el, nu va putea împiedica pe un adevărat savant să facă omagiul datorat primelor lucrări ale doctorului Marsay-Darny.

Cu nările fremătătoare de mânie, cu o flacără neliniştitoare în privire, Marsay-Darny umbla sub frunzar

ca o fiară pe care fierul roşu al domestici tor ului l-ar fi atins.

— Un savant… un adevărat savant… mormăi el cu voce surdă… Dar ştii măcar d-ta, care vorbeşti astfel, ce este adevărata ştiinţă?... „Ştiinţa căreia trebuie să i se sacrifice totul, pentru că ne dă o putere nemărginită şi-l face pe om asemenea Celuia care în şapte zile a creat lumea”. Apoi mai adaugă cu un rânjet: Cât despre primele lucrări ale doctorului Marsay-Darny, îţi foarte mulţumesc… Mă leapăd de ele…

Larry tresări. Pentru a treia oară fu rostit numele acesta în faţa lui, şi mai era sigur că-l auzise rostit şi altundeva, într-alte împrejurări, dar unde? Cu toate sforţările tânărului, memoria lui rămânea rebelă.

— Bietele mele prime lucrări, urmă doctorul Marsay-Darny. Merită oare osteneala să mai vorbim despre ele?… Câteva cercetări elementare asupra secreţiuni or glandulare şi a grefelor animale, nimic mai mult…

Aceste din urmă precizări iluminară ca un fulger creierul lui Larry Grant.

Tânărul îşi aminti o poveste destul de întunecată de care se vorbise mult cu vreo douăzeci de ani înainte, şi al cărei trist erou fusese un anumit doctor Marsay-Darny. Era vorba de nişte experienţe de vivisecţiune, de care se indignaseră membrii mai multor societăţi de protecţie a animalelor de pe Noul Continent. Lucrurile ar fi rămas totuşi nu prea înveninate, dacă mai apoi, în spitalul pe care-l dirija doctorul, n-ar fi murit un copil în urma unei operaţii a cărei necesitate nu-şi prea găsea explicaţie.

Boicotat de lumea ştiinţifică americană, doctorul Marsay-Darny trebuise în urma unei neîndurătoare campanii de presă, să lichideze clinica lui personală şi să dispară.

Cum şi de unde acest proscris ajunsese el aci, în inima Americii-de-Sud? Şi ce era mai ales cu aceşti uriaşi în mijlocul cărora trăia şi pe care-i stăpânea ca un rege?

Între timp doctorul Marsay-Darny îşi recăpătase în

sfârşit stăpânirea de sine

— Scumpe coleg, spuse el cu o politeţă forţată, mi-ai reamintit adineauri că eraţi oaspeţii mei… Deşi nu sunt decât un sălbatic, — sau poate din cauza asta, — voi respecta faţă de dv. Legile ospitalităţii…

Bătu de trei ori din palme, şi veniră fuga trei băştinaşi, care ca statură şi chip erau parcă fraţi cu Loshinamu.

— Iată servitori dv., declară doctorul Marsay-Darny. Au să vă conducă la odăile dv. şi care vor fi desigur mai confortabile ca închisoarea în care aţi fost ţinuţi până acum… Cer scuze pentru neplăcerile prin care aţi trecut, oameni mei au depăşit instrucţiile ce li s-au dat, şi nu puteam prevedea că au să vă conducă în locul acesta… Apoi întorcându-se spre tovarăşul său care până acum nu suflase o vorbă:

— Weherley, fii bun de supraveghează chiar d-ta instalarea mosafirilor mei.

Cel numit arata o clipa de şovăire, şi privirea lui zăbovi o clipă să cerceteze chipul doctorului Clergery care însă nu clipi măcar.

— Haideţi, d-lor, încheie poruncitor doctorul Marsay-Darny. Şi în chip de adio, adaugă: — Luăm masa peste o oră…

*

*   *

— Acuma, d-lor, începu d-rul Marsay-Darny ridicându-se de la masă, e bine să vedeţi ceea ce aţi venit să vedeţi, să aflaţi ceea ce aţi vrut să aflaţi…

În timpul prânzului, docto ul se arătase cea mai desăvârşită gazdă. Mâncarea fusese excelentă, carne friptă cu mirosuri picante, legume proaspete, fructe exotice, totul udat cu un vin de Spania al cărui parfum greu şi ameţitor amintea cel mai bun vin de Chianti.

Vorbitor îndemânatic, elegant şi erudit, doctorul Marsay-Darny, în timpul mesei, îşi făcuse prizonierii aproape să-şi uite situaţia. Era însă ceva din jocul pisicii

cu şoarecii în-purtarea lui.

— Domnilor continuă el, m-am ţinut în curent cu discuţiile pe care le-au stârnit aceşti giganţi, de a căror existenţă nu vă mai puteţi îndoi de câteva zile. Trimeşii mei mi-au procurat articolele de presă, ca şi rapoartele Academiei.

Le vorbea acum de sus, ca de pe catedră:

— S-au spus şi s-au scris privitor la giganţii roşii multe lucruri: nerozii fără de număr şi câteva reflexii inteligente. Printre acestea din urmă, îmi amintesc a fi citit mai multe articole semnate de o ziaristă de la *Chicago Herald,* miss Rachel Winkinson... Dar poate, mister Bob, eşti ceva rudă cu această domnişoară?…

Sub această apostrofă directă, Rachel se simţi roşind; fusese prezentată doctorului Marsay-Darny sub numele de Bob Winkinson.

Sub privirea a tot-pătrunzătoare a lui, ea fu silită să îngâne câteva cuvinte vagi.

Dar deja doctorul proscris, prefăcându-se a nu da nicio însemnătate incidentului, îşi reluă firul discursului său:

— La drept vorbind, nimeni n-a bănuit adevărul privitor la „goliaţii mei”. Pot spune pe drept „goliaţii *mei”,* şi veţi vedea de ce…

Pe măsură ce vorbea, se exalta:

— Când a n fost silit să mă exilez ca să fug de răzbunarea câtorva delicate suflete filantropice, eram pe punctul să-mi îndrept cercetările într-o direcţie hotărâtoare. Doctore Van Bemheim, ai amintit adineauri, cu laude, de primele mele lucrări despre secreţiunile glandulare. Află că la epoca aceea deja un grup de glande îndeosebi îmi reţineau atenţiunea; parathyroidele. Aş fi putut, pe exemplare de circ atât de căutate de marele circ american Barnum — să studiez secreţiunile de hormoni care provoacă gigantismul. Foarte curând aş fi putut să mă instalez ca fabricant de monutri de bâlci, cum îi practică atâţia alţi practicieni, care lucrează mai ales în Ungaria. Dar eu urmăream ţeluri mai înalte…

Faţa îi luă o expresie de halucinat.

Societatea mă respingea — societatea mă respingea — societatea dv., domnilor — adaugă el cu un accent de dispreţ şi ură; atunci mi-am creat eu „societatea mea”. Ceilalţi oameni construiesc cetăţi uriaşe, zgârie nori ca să adăpostească corpurile lor pipernicite, firave. Eu, am construit giganţi, mi i-am încovoiat voinţei mele şi niciun monarh al lumii n-a avut vreodată asemenea slujitori.

Doctorului Marsay-Darny i se păru a vedea pe faţa auditorilor săi semne de necredinţă. El stărui.

— Am zis adevărul: eu, eu am făcut uriaşi. D-ta mister Larry Grant, ai raportat în coloanele ziarului d-tale despre dispariţii dese de copii, de care se plângeau triburile ţărmurene ale Amazonului şi ai spus că nu crezi în căpcăuni mâncători de mormoloci omeneşti. Ai greşit mister Grant. Căpcăunul eram eu. Copiii aceştia pe care făceam să fie răpiţi la vârsta pubertăţii — epoca cea mai favorabilă după mine — erau supuşi de mine la o serie de grefări thyroidiene. În curând corpurile li se dezvoltă, se fac vânjoase, membrele devin voinice. În doi ani, ating în felul acesta statura unui om puternic normal, luând înaintea naturii cu mai mult de opt ani. La începutul celui de-al şaselea an ajung aşa cum i-aţi văzut pe gardienii voştri, nişte coloşi de aproape zece picioare înălţime…

Te mai îndoieşti, mister Grant? Ia să vedem, când vlăjganii mei v-au prins, eraţi însoţiţi de unul din supuşii mei, Loshinamu… ei bine, ce vârstă îi daţi? Nu vă propun un rămăşag, aţi pierde la sigur… Ei, tăceţi încurcaţi? L-aţi tratat ca un bărbat, el în lumea uriaşilor e un băieţaş numai de 11 ani. Când i-aţi salvat viaţa o ştersese la joacă prin pădure, ca puştii dv.…

Apoi adresându-se îndeosebi doctorului Van Bemheim şi profesorului Mariany:

— Deoarece, scumpi confraţi, zise el apăsând ironic asupra acestui ultim cuvânt de care parcă abia îi găsea demni, deoarece întâmplarea v-a condus la mine, şi cum, pentru siguranţa mea personală, nu vă pot lăsa să mai

plecaţi, veţi deveni colaboratorii mei. Împreună cu Weberley, o să mă asistaţi în experienţele mele. Chiar de mâine, o să vă duc să vizitaţi laboratorul meu şi sala mea de chirurgie. Foarte repede, veţi fi în curent cu secretele mele…

Făcu câţiva paşi, măsurând din ochi pe ascultătorii săi:

— Fără-ndoială, mai rămân destule imperfecţii, o mărturisesc, în creaturile mele…

De bună voie, făcea paradă de falşă modestie.

— … Am dezvoltat corpul, dar în paguba inteligenţei. Va trebui să găsim, d-lor, mijlocul să dăm imbold, să întărim şi creierele, şi va trebui mai ales să concentrăm toate străduinţele noastre asupra glandei pineale. Afară de asta uriaşii mei, ca multe alte creaţiuni hibride, catârul de exemplu, sunt sterpi. Am făcut asupra acestui din urmă neajuns multe experienţe, care, pân-acum, au rămas fără rezultate…

Se opri o clipă şi-şi mângâie barba albă pricind cu stăruinţă pe Miss Rachel Winkinson.

— În privinţa asta… hm… îmi vine o idee despre care va trebui să stăm de vorbă, Weberley, spuse el întorcându-se spre asistentul său.

Apoi vorbind din nou pentru toţi:

— Cu toate că sunt sterpi, giganţii mei se fac tot mai numeroşi, mulţumită răpirilor ce pun să se facă prin satele băştinaşe. În fruntea hoardei uriaşilor mei, vom putea în curând supune lumea întreagă şi vom stabili pentru omenirea regenerată un regim nou…

Ochii i se făcură rătăciţi, luă atitudinea unui ieşit din minţi. Cu un ton umflat, fălos, încheie în sfârşit:

— Oamenii vor fugi ca muştele când se va ivi armata fără număr a giganţilor…

*

*   *

— E greu să nu i se recunoască genialitatea, rosti d-rul Van Bemheim când se întoarse la tovarăşii lui, după o

lungă şedinţă în laboratorul gazdei sale.

— Genial dacă vrei, declară Larry Grant îndesându-şi pipa, dar şi nebun, hotărât lucru.

— Ei, dar uriaşii?…

— Nişte monştri, mai îndobitociţi ca rinocerii sau ca bivolii…

Nici vorbă că Larry Grant exagera, dar doctorul Van Bemheim, de partea lui, prea lăsa târât de val entuziasmul său. În opt zile, omul acesta care nu trăia decât pentru ştiinţa pură se aclimatizase cu laboratorul doctorului Marsay-Darny până-ntr-atâta că şi uitase că nu se alia în cabinetul său de lucru de la Universitatea din Harvard.

Tot aşa păţise şi profesorul Mariany. Se mulţumea numai, datorita firii lui cicălitoare, să ridice mereu la obiecţiuni.

Larry Grant şi Rachel Winkinson, de o săptămână decât ţinea captivitatea lor, nu aveau ce face cu timpul lor. De aceea frământau într-una problema turbure a situaţiei lor.

— Trebuie găsit un mijloc să scăpăm din capcana asta, le repeta mereu şi doctorul Clergery care refuzase să-şi puie talentul în serviciul doctorului Marsay.

Dar din cât chibzuiau toţi trei, dintr-atât fuga li se părea cu neputinţă. Puteau să se plimbe după plac prin toată locuinţa-castel, să-şi facă siesta în aer liber prin toată curtea, dar singura poartă de fier a acesteia era apărată de nişte drugi şi zăvoare pe care nu le-ar fi putut birui nici muşchii enormi ai giganţilor. Iar cheia numai proprietarul şi Weberley o aveau.

Şi chiar dacă prin vreo minune treceau zidul, cum să se rişte, fugari fără arme prin satul Goliaţilor?

— Viclenie, recomandă neîncetat doctorul Clergery. Studiam cu grija toate colţurile precum şi felul de a fi şi deprinderile oamenilor de-aci. Când vom fi adunat cele mai multe şanse cu putinţă de partea noastră, vom risca lovitura cea mare.

În cetăţuie trebuia să fie şi arme de foc dar nici unul din

exploratori nu ştia unde obişnuiau stăpânii să le ţie, şi probabil încuiate.

Arsenalul lor se reducea deci la browningul pe care Miss Winkinson reuşise până acum să-l sustragă tuturor cercetărilor. Rolul acestei arme putea cu toate acestea să fie hotărâtor la momentul venit.

Şedeau acum pe marginea terasei unde luaseră primul prânz. Larry Grant şi Rachel priveau cu ochi pierduţi la orizontul depărtat, linia sur-albăstrue a crestelor platourilor. — Acolo e libertatea, putinţa de întoarcere în ţară… spuse Grant. — Vom mai revedea oare scumpa noastră americă?… murmură Rachel.

— Haide, haide, nu pierdeţi curajul, copii…

Doctorul Clergery prinsese mare slăbiciune de cei doi tineri şi ajunsese a le vorbi pe un ton părintesc şi binevoitor, îndreptăţit de vârsta lui şi de spiritul său adânc.

Doctorul împrumută de la Larry puţin tutun pentru pipa lui din care trase câteva pufăituri. După câteva clipe de tăcere şi de reculegere, el se hotărî să aducă la cunoştinţa celor doi tineri ultimele lui demersuri.

Sub aparenţa lui de indifenţă lucra la liberarea comună. Cu un zel neobosit şi o răbdare de Piele-Roşie căuta să-şi atragă ceva inteligenţe prin locul acesta. Întâmplarea îi înlesnise puţin lucrurile. Într-adevăr, asistentul doctorului Van Bemheim recunoscu-se în Weberley un vechi student în medicină originar din Ohio care-i fusese elev la Universitatea din Harvard, cu vreo 15 ani mai înainte.

Se recunoscuseră din prim i clipă. De aci jena de atunci a lui Weberley. Dar cum Clergery tăcuse primele z le şi fostul său elev se liniştise, Dar după puţin, Clergery prinse ocazia să-i trezească amintirile trecutului.

Weberley în urma unei afaceri cam deochiate cu stupefiante fuse silit să părăsească Universitatea. Poliţia nu-l putuse dovedi dar în ochii cunoscuţilor presupusul culpabil era judecat. De aci exilul lui.

— Cum a căzut apoi sub dominaţia lui Marsay-Darny nu

v-aş putea spune, dragii mei…

Împotriva acestei influenţe nefaste de făcători de giganţi lupta acum puterea de convingere a lui Clergery.

— Weberley va fi în curând aliatul nostru, cel puţin aşa sper. Deja mi-a încredinţat unele lămuriri asupra situaţiei locurilor şi a obiceiurilor casei. Mă gândisem şi eu că doctorul Marsay trebuia să aibă nevoie să-şi împrospăteze muniţiile şi produsele chimice, dar nu ştiam pe ce cale o făcea. Acum sunt oarecum lămurit. Legătura cetăţuii cu cursul Amazonului se face pe apă. La piciorul râpei pe care e construit satul Goliaţilor, curge un rio pe care poţi cobori cu piroga, cu condiţia să treci vâltorile cu încărcătura purtată în spinările oamenilor.

„Dacă am putea pune mâna pe una din pirogele astea, am coborî cursul f. U- viului până la cel mai apropiat post european unde am găsi ajutor. În cincisprezece zile după părerea lui Weberley am putea fi acolo.

Planul îi ispitea prin simplitatea lui nespusă şi prin lipsa relativă a greutăţilor.

— Ei, dar armele?… aminti Larry.

— Dacă Weberley trece de partea noastră, şi cred că da, pentru că s-a săturat de dominaţia doctorului Marsay-Darny, se va însărcina să ne facă rost de carabine şi de muniţii, îi încredinţă Clergery.

În momentul acesta sosi doctorul Van Bemheim şi vechiul profesor al lui Weberley făcu tovarăşilor săi un semn discret ca să-i vestească să păstreze tăcerea.

Când va fi sosit momentul, va mai rămânea timp destul ca să fie pus şi savantul în curent cu situaţia.

— Miss Winkinson, se adresă, şovăitor, bătrânul savant Rachelei, îţi aduc o ştire mare. Loshinamu se află în laborator, l-am văzut. Cred că n-are să-ţi fie neplăcut să-l întâlneşti.

La gândul că-şi va revedea protejatul, Rachel bătu din palme şi se ridică dintr-un salt din fotoliul în care lenevea.

— Mă duc la el… unde e?

— N-ai decât să-l urmezi pe tânărul acesta…

Doctorul Van Bemheim arătă spre unul din servitorii indigeni pe care doctorul Marsay-Darny îl pusese la dispoziţia musafirilor săi.

De cum ieşi tânăra fată, şeful expediţiei se grăbi să dea lui Clergery amănunte complimentare relativ la prezenţa lui Loshinamu în laborator. Tânărul indigen ajunsese la acea perioadă a creşterii uriaşilor, în care era nevoie de o nouă operaţie ca să stimuleze secreţiunea glandelor sale tiroidiene şi să-l aducă astfel, încetul cu încetul, până la înălţimea celorlalţi uriaşi.

Operaţia aceasta era precedată de o serie de injecţii subcutanate care durau patru cinci zile şi pe care profesorul Marsay-Darny le şi începu>e.

— Închipuiţi-vă, încheie doctorul van Bemheim, că gazda noastră m-a invitat să asist la operaţia chirurgicală.

— Să-l opereze pe Loshinamu? întrebă Clergery cu o expresie de oroare g eu stăpânită în voce.

Cu naivitatea sa obişnuită, doctorul Van Bemheim se grăbi să răspundă la:

— Da, desigur, îl vom opera pe Loshinamu… De ce întrebarea asta?

Clergery se ridică îndată în faţa maestrului său cu o putere de indignare de care nimeni nu l-ar fi putut crede în stare cu firea lui atât de paşnică.

— Vasăzică, spuse el, nu vă mulţumiţi să vă amestecaţi numai în cercetările teoretice ale nebunului în mâinile căreia ara avut nenorocirea să cădem, ba vă mai şi pregătiţi să mânuiţi în tovărăşia lui scalpelul şi bisturiul…

— Dar…

Doctorul Clergery nu se lăsă să i se taie cuvântul.

— Ştiu, o să-mi vorbiţi despre progres, despre dragostea ce ştiinţă… Este oare necesar să vă reamintesc că doctorul Marsay-Darny a fost silit să se exileze pentru mai puţin lucru decât atât?… Trebuie să vă mai reamintesc că dându-i o mână de ajutor deveniţi un criminal în ochii tuturor oamenilor civilizaţi care ar putea afla purtarea dv.

Doctorul Clergery se opri o clipă ca să mai prindă respiraţie, şi schimbând tonul, urmă:

— Prefer să mă adresez mai curând inimii decât raţiunii dv., căci am mai avut numeroase dovezi de bunătate din partea dv. Vă mai aduceţi aminte ce teroare se zugrăvise în ochii lui Loshinamu atunci, în cori, când v-aţi apropiat mâinile de gâtul lui? Credeţi oare că operaţia pe care o va suferi bietul copil va fi fără de dureri, dacă simpla amintire a ceea ce suferise înainte îl turburase până-ntr-atât?

Şi deodată, implorator adăugă:

— Aţi pune la îndemână talentul dv. pentru a martiriza o fiinţă omenească? Voiţi să deveniţi un criminal?

Cu privirea rătăcită, doctorul Van Bemheim îşi trecu mâna peste frunte. Era vădit că nu se gândise la toate urmările faptei sale şi era copleşit la gândul că ar fi putut deveni complicele doctorului Marsay-Darny.

Profesorul Mariany îi dădu ultima lovitură:

— Colegul meu n-are decât să procedeze după bunul său plac, spuse el cu ton uscat. Mie, conştiinţa mea îmi interzice să mă asociez la o astfel de crimă.

Lăsând pe cei doi guralivi să discute, Clergery se apropie de Larry Grant, care, indiferent în aparenţă, continuase să-şi fumeze în linişte pipa.

— Căutăm un călăuz, nu? şopti el. Ori mă înşel, ori dacă izbutim să-l liberăm pe Loshinamu acesta din recunoştinţă ne va duce unde vom voi.

— Dar, întâmpină tânărul reporter, nu înţelegem o boabă din ceea ce spune.

În ziua aceea, doctorul Clergery avea răspuns la toate.

— Weberley ne va servi de tălmaci, spuse el.

CAPITOLUL 6

— Nimic de făcut, murmură Clergery cu ton dezamăgit.

Larry Grant îşi privi prietenul. Nu prea era obişnuit să-l vadă frământându-se astfel:

— Ce s-a întâmplat?

Doctorul Clergery ridică din umeri. Cu filosofie şi în două cuvinte puse pe prietenul său în curent cu situaţia. Cu multă diplomaţie asistentul doctorului Van Bemheim aproape că izbutise să-l hotărască pe Weberley să se alăture la fuga lor. După sfatul lui, vechiul său elev vorbise chiar cu Loshinamu, care, încântat să scape de operaţie, se învoise pe dată. Dar în momentul în care s-ar fi putut crede partida ca şi câştigată, doctorul Marsay-Darny chemase pe Weberley şi acesta plecase fără ca să făgăduiască nimic.

— Cu sau fără Weberley, trebuie să ieşim de aici, fu răspunsul curagios al lui Larry Grant.

Clergery ridică capul. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai puţin simplă i se părea fuga şi începu să înşire piedicile când, deodată, uşa se deschise şi doctorul Weberley intră.

Asistentul doctorului Marsay-Darny era de o paliditate cadaverică pe care slăbiciunea lui scheletică o făcea şi mai izbitoare.

— Doctorul Clergery… Pentru numele lui Dumnezeu, îngână el, aşi vrea să-ţi vorbesc..

— Vorbeşte… Vorbeşte…

Şi, arătând spre reporter, adaugă:

— Mister Grant este în curent cu proiectele noastre…

— Doctorul Marsay-Darny e nebun fără doar şi poate, începu Weberley, judecând cel puţin după ultimul său proiect. A observat cu atenţie, ieri, la laborator, înrâurirea lui Miss Winkinson asupra lui Loshinamu. Şi ştiţi ce are de gând să facă?

La un semn negativ al ascultătorilor săi, Weberley le aduse la cunoştinţă că patronul său hotărâse ca Rachel să rămână să locuiască cu uriaşii, mai ales cu cei mai tineri, cu speranţa că legăturile cu o femeie de altă rasă…

— Dar e îngrozitor, gemu vechiul student, în medicină, şi niciodată n-am să mă fac complice la aşa ceva.

Clergery prinse prilejul, deoarece planul odios al doctorului Marsay-Darny, părea că trebuie să înlăture ultimele şovăieli ale lui Weberley.

— Atunci trebuie să fugim…

O privire de animal hărţuit trecu prin pupilele dilatate ale fostului student.

— Să fugim?…

— Da, să fugim şi neîntârziat…

Asistentul doctorului Marsay-Darny şovăi o clipă.

— Să fugim stărui Clergery, doar dacă nu preferi ca Miss Winkinson…

— Fie, spuse Weberley, vom pleca împreună.

— Când?…

— Mâine dimineaţa, în zori, când paznicii încep să slăbească paza.

*

* *

Pe cerul luminos al nopţii tropicale, stelele păleau una câte una pe când la orizont, spre răsărit, începea să apară o slabă linie alburie.

Puşi în curent de către doctorul Clergery şi Larry Grant, exploratorii rămăseseră treji, aşteptând cu hotărâre lupta de care va depinde liberarea lor. Erau reuniţi în camera comună, fără lumină şi doar zgomotul respiraţiei lor turbura tăcerea. Nicio lumină nu strălucea la ferestrele

conacului, în afară doar de geamlâcul cel mare prin care era luminat laboratorul doctorului Marsay-Darny.

— Weberley o să vie oare?… murmură Larry.

Şi se gândea la obrazul gălbicios al asistentului care nu-i inspira decât o încredere limitată. Curând însă uşa se întredeschise şi Weberley apăru. În dosul lui, o siluetă înaltă se profilă în umbră: era Loshinamu. Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte în limba cu ton gutural care te izbea în graiul uriaşilor, şi curând începu împărţirea armelor. Celor doi bătrâni savanţi şi lui Silver se mulţumiră să le predea un revolver şi un bowie-knife. Fiecare dintre ceilalţi exploratori, între care şi Rachel, căpătă câte o carabină, două browninguri şi un paloş de crengi. Simţind sub degetul lui ţeava Remingtonului, Larry Grant fu năvălit pentru întâia oară în viaţa lui de un fior criminal. Vai de acela care va trece prin câmpul liniei lui de ochire!…

Cât despre muniţii, Loshinamu adusese o lădiţă plină, şi fiecare putu să-şi umple buzunarele cu cartuşe. Armamentul lui Weberley conţinea în plus o granată de mână de dimensiune mare, prinsă cu un cârlig de centironul lui.

— Încetişor, şopti asistentul.

Mica trupă îl urmă, evitând orice clincănit al armelor. Străbătură curtea de-a buşilea, cât mai lipiţi de zid. În felul acesta, exploratorii ajunseră la poartă.

Weberley purtase de grijă să ia cu sine cheia. În momentul în care începu să dea drumul pe poartă tovarăşilor săi, pântecosul de Silver strănută şi zgomotul vocii lui răsună ca trâmbiţa prin tăcere.

— Uf! Mai repede, bodogăni Weberley.

În conac se produse oarecare mişcare.

Storul unei ferestre se ridică. Îndată răsună o detunătură şi un glonte se înfipse în zid, la câţiva centimetri de obrazul lui Larry Grant.

— Suntem descoperiţi, strigă tânărul. Să fugim!

Weberley se puse din nou în capul micei caravane care

venea fuga în dosul lui de-a lungul îngrădirii satului uriaşilor. De cealaltă parte a zidului se stârni curând mare agitaţie, şi la clopotul de alarmă al turlei conacului răspundea acum tam-tamul Goliaţilor roşii.

— Mai repede'… Mai repede!..

Miss Winkinson se poticni de o rădăcină. Larry Grant se opri o clipă ca s-o susţină. În dosul fugarilor, zgomotul mulţimii creştea. La o jumătate de milă de ei zăreau totuşi panglica azurie a Rio-ului.

Se făcuse ziuă de-a binelea.

Câţiva uriaşi apărură deodată la cotitura drumului. Larry ochi pe cel mai apropiat. Dar în momentul în care era gata să tragă, mâna lui Loshinamu se aşeză pe umărul lui pe când tânărul indigen făcea „nu" cu capul. Şi goana reîncepu.

Exploratorii îşi păstraseră întrucâtva avansul, când ajunseră în sfârşit la golfuleţul unde se afla priponită piroga.

— Să ne îmbarcăm, strigă Clergery…

Uriaşii năvăleau acum prin toate drumurile. În fruntea lor, se deosebea, microscopic în comparaţie cu ei, şi totuşi conducându-i la atac, doctorul Marsay-Darny, furios că vedea scăpându-i prizonierii.

— Desprindeţi piroga, pentru numele lui Dumnezeu, strigă Weberley.

Dar barca fragilă eră prinsă de mal cu un lanţ şi un lacăt pe care Larry se străduia zadarnic să-l forţeze cu lama bowie-knife-ului său.

— Lasă-mă pe mine!

Clergery luă locul tânărului reporter. Acesta îşi reluă carabina, gata să-l doboare pe acela dintre uriaşi care s-ar încumeta să se apropie. Cu toată stăpânirea de sine, Miss Winkinson tremura din toate mădularele în faţa primejdiei de neînlăturat.

— Ia seama! ţipă ea.

Doctorul Marsay-Darny şi Larry Grant duseră în acelaşi timp carabinele la ochi şi o dublă detunătură răsună.

Medicul nebun făcu o învârtitură pe loc şi se nărui. Casca lui colonială i se rostogoli pe nisipul plajei iar el rămase întins ca un buştean.

În barca tot încă legată de mal se prăbuşise însă şi Weberley, cu faţa-n sus, vărsând sânge. Doctorul Van Bemheim se aplecă asupra lui:

— De prisos, sughiţă celălalt… Sunt achitat! Dumnezeu să-mi ierte tot răul pe care l-oi fi făcut.

Moartea şefului lor nu oprise avântul uriaşilor care se năpusteau spre prada lor ca nişte mistreţi prin bunget. Larry Grant şi Miss Winkinson îşi armară carabinele, gata să-şi vândă scump viaţa. Adversarii lor, pe puţin şaptezeci la număr, formau acum un grup strâns: niciun glonte nu va fi pierdut.

Dar înainte ca vreunul din cei doi tineri să fi avut timp să tragă, Weberley se mai ridică subit, şi cu o putere pe care n-ai fi aşteptat-o de la un muribund, învârti granata deasupra capului şi o repezi în zbor şuierat în direcţia uriaşilor.

O explozie formidabilă răsună. Granata explodase drept în mijlocul trupei, învăluind toată ceata într-un nor gros de fum negru şi înecător.

Dar şi barca zguduită se răsturnă, aruncând în apă pe exploratori.

Când vântul risipi pâcla deasă de fum, se putu zări că cinci sau şase doar dintre uriaşi scăpaseră de efectul exploziei. Ceilalţi zăceau pe jos, sfârtecaţi. Revenindu-şi din uimire, Loshinamu scoase un strigăt de chemare către fraţii lui, în limba lui guturală, îndată cei scăpaţi din catastrofă se adunară ascultători la ordinele tânărului.

— Deoarece nu putem coborî rio-ul pe barca asta, care nu mai poate fi folosită, hotărî Larry, o să ne servim de uriaşii ăştia drept salahori.

Şi privind trupa îmblânzită de cuvintele lui Loshinamu:

— Cred că-i putem încărca cu tot ce ne trebuie pentru întoarcere.

*

*   *

Timp de douăzeci şi şapte de zile caravana merse de-a lungul torentului. La început uriaşii îşi meritară perfect calificativul de „buni” pe care unul din exploratori li-l dăduse într-o zi.

Văzând forţa şi frumuseţea musculaturii lor, doctorul Van Bemheim se bucura de intrarea triumfală ce va face în America, escortat de aceste exemplare fenomenale pentru a căror cucerire a trebuit atât curaj şi atâtea vieţi omeneşti.

Din nefericire, greutăţile începură când caravana ajunse în regiunile joase şi mocirloase. Făpturile gigantice care trăiseră atât de bine în aerul pur al platourilor înalte nu putură rezista la germenii putrezi ce se înălţau în miasmele pământului. Unul câte unul, uriaşii începură a boli şi a pieri. Culoarea lor arămie devenea cenuşie, cadaverică şi curând cădeau doborâţi. Numai Loshinamu se ţinu (bine până la capăt, tot mai atent faţă de Miss Winkinson.

Ajunseră astfel până numai la o zi de mers, de Misiunea spre care se îndreptau după sfaturile pe care sărmanul Weberley li le dăduse înainte de a muri. Într-o dimineaţă, Rachel trezindu-se, găsi la picioarele culcuşului ei un mănunchi mare de flori roşii culese de pe cele mai înalte liane ale pădurii. Dar Loshinamu dispăruse, plecat înapoi spre destinele lui misterioase.

— Nu vom aduce cu noi nicio dovadă de ceea ce am văzut, murmură cu melancolie doctorul Van Bemheim…

— Şi dacă vorbim de asta, completă profesorul Mariany, îmblânzit deodată, au să spună că inventăm un roman.

— Un roman…

Şi doctorul Clergery apropiindu-se de colegii lui le arătă pe Larry Grant şi pe Miss Winkiston care mergeau la braţ.

— Cred că aventura noastră, ca roman ce se respectă,

se va sfârşit cu o căsătorie…

---- SFÂRŞIT ----

SMARALDUL NILULUI

CAPITOLUL 1.
MISTERUL PACHEBOTULUI „PHARAON”

Din toată puterea formidabilelor sale turbine, pachebotul *„Pharaon”* al Companiei de Mesagerii Maritime, îşi urmărea cursa spre Orientul apropiat, sub azurul pur al cerului mediteranian. Vasul acesta făcea serviciul Mansilia-Alexandria şi peste douăzeci şi patru de ore avea să sosească în marele port egiptean.

Era ora două după amiază. De aceea puntea-promenadă a *Pharaon*-ului era aproape pustie, pasagerii căutând în adâncimile bastimentului un refugiu împotriva temperaturii dogoritoare.

Cu toate acestea, într-un colţ al punţii-promenadă, sub adăpostul cortului care o acoperea în întregime o tânără pereche ocupa una din băncile puse la dispoziţia pasagerilor.

Jean Chenier era un tânăr inginer, unul din absolvenţii fruntaşi ai Şcolii Politehnice. Cu o lună înainte de acest voiaj, inginerul se însurase cu o studentă, cu care făcuse cunoştinţa în Cartierul Latin. Raymonde înfăţişa pentru Jean Chenier femeia ideală. Şi cu toate astea, ca nu avea nimic dintr-o fată ultra-modernă. Preparându-şi licenţa în limbi orientale şi ştiinţe, Raymonde Chenier publicase, cu câteva luni înainte de măritiş, o teză care avusese

răsunet, privitoare la Egiptul lui Lesostris, şi se spunea că tânăra învăţată era chemată la cele mai strălucite cariere.

Încântătoarea savantă găsise în inginer pe soţul care-i convenea dar, printr-un comun acord, aceste două inteligente hotărâseră' ca în niciun caz ştiinţa unuia să nu puie piedici ştiinţei celuilalt. Erau hotărâţi să lucreze mai departe fiecare în ramura lui, contribuind totdeodată la fericirea existenţei comune.

Apoi întâmplarea reunise muncile lor.

I se propusese lui Jean Chenier locul de administrator al unei concesiuni de petrol, descoperită în Egiptul-de-Sus. Tânărul inginer primise cu entuziasm. Soţia lui îşi dăduse şi ea bucuroasă consimţământul. Într-adevăr, acolo îşi va putea continua la faţa locului cercetările ei de arheologie şi de istorie antică, şi să ducă la bun sfârşit redactarea unui memoriu asupra evoluţiei civilizaţiei în cursul diferitelor dinastii.

Şi această plecare în Egipt, pentru avere şi glorie, înfăţişa pentru tinerii căsătoriţi, cea mai frumoasă călătorie de nuntă. Nici unul nici celălalt nu bănuiau că vor fi târâţi într-o aventură spăimântătoare.

În momentul acesta, pe puntea-promenadă, amândoi răsfoiesc un album mare de fotografii. Pe care Jean îl ţine pe genunchi pe când Raymonde întoarce încet foile.

— Iată care va fi de acum încolo decorul vieţii noastre, murmură inginerul, căci albumul conţine vederi din ţara Sfinxului.

— Ce splendoare, exclamă Raymonde, care nu se mai sătura să privească de o mie de ori aceeaşi gravură.

După ce au sfârşit de privit albumul, o iau de la început.

— Scumpa mea copilă! spuse inginerul. Cine ar crede că ştrengăriţa care priveşte pozele lângă mine, este femeia savantă care a uimit pe domnii ceia de la Sorbonna prin adâncimea ştiinţei ei.

Raymonde izbucni într-un râs voios.

O adiere de vânt începu să sufle deodată, aducând o

părere de răcoreală tinerei perechi, care, deşi în haine de vară, erau copleşiţi de căldură.

— Doamne! ce bun e picul ăsta de vânt! exclamă Raymonde veselă pe când părul, pe care-l purta foarte lung îi flutura nebunatic în jurul capului.

Ca nişte şerpi mlădioşi şi blajini, se prindeau în jurul gâtului lui Jean, care este astfel prizonier prin părul soţiei sale.

Deodată, o bucată de hârtie lunecă pe punte împinsă de vânt. Se ridică, se învârteşte, o să cadă în mare şi o să piară, când deodată, Jean Chenier o prinde în zbor.

— Ce document aşa de preţios e ca să alergi după el?, întrebă Raymonde.

— Să vedem. E o foaie tipărită. Vreun anunţ, un prospect oarecare.

— Să vedem şi noi!

Ea vrea să apuce hârtia, _ dar Jean o ţine foarte sus deasupra capului ca s-o tachineze, Raymonde se saltă în vârful picioarelor.

— Ha!! o am!

Sprintenă, fuge, ridicând ca un trofeu hârtia pe care a cucerit-o. Jean o urmăreşte, dar e atât de cald că nu trece mult timp şi ea cerc iertare, şi amândoi, scăldaţi în sudoare, se lasă să cadă pe confortabilele şezlonguri de pe punte.

— A propos, spuse Jean, dacă am privi ce stă scris pe anunţul volant? Hm! Ia te uită, e vorba aici de o veche cunoştinţă a ta.

— Cine asta?

— Amenophis! Nu ştiam că prinţul ăsta face magie de music-hall în momentele lui libere.

Îi întinse hârtia pe care ea citi:

ASTĂ SEARĂ
În marele salon al pachebotului PHARAON
Şedinţă excepţională şi magică de prestidigitaţie dată de maestrul misterului

PRINŢUL AMENOPHIS
celebrul artist egiptean.

— Ce-ar fi să coborâm diseară să vedem şi noi? exclamă Raymonde.

— Tot ce-ţi face plăcere, scumpa mea, îmi face şi mie mare bucurie.

— Atunci mergem.

— Mergem.

— Nu crezi c-ar trebui să ne luăm biletele din vreme?

— Nu, sunt sigur că nu e nevoie.

Totuşi, când seara, după cină, Raymonde şi Jean coborâră în salonul cel mare, acesta era supratixit de lume. Maâtre d'hotel-ul care se repezise în întâmpinarea lor, izbuti cu toate astea să le găsească o masă foarte aproape de scenă, unde se instalară.

— Suntem foarte bine aici, spuse Raymonde.

— Puţin cam prea aproape, draga mea.

— O, nu face nimic, dimpotrivă.

— Atunci, toate bune.

Spectacolul începu.

Organizatorul reprezentaţiei trebuie să fi fost un dibaci regizor, căci totul era calculat savant, pentru a crea dubla atmosferă egipteană şi fantasmagorică, necesară pentru prezentarea Prinţului Amenophis şi stârnind totdeodată dinainte atenţia spectatorilor.

Reprezentaţia fu anunţată prin trei lovituri de gong foarte distanţate unele de altele.

La prima lovitură, candelabrele electrice ale marelui salon se stinseră toate deodată, şi sala nu mai fu luminată decât de nişte veileuse invizibile, aruncând focuri încrucişate violete şi verzi, dând acestui loc ultra modern, un aspect ireal din cele mai neaşteptate.

La a doua lovitură de gong, lumina aceasta palidă dispăru la rândul ei şi pasagerii *Pharaonului* se pomeniră cufundaţi în întunericul cel mai adânc.

Situaţia aceasta se prelungi un timp oarecare:

animatorului serii părea că-i face plăcere să se înconjure de un mister de convenţie care producea asupra spectatorilor un efect din cele mai impresionante.

Raymonde râdea cam nervoasă, şi Jean, cu toate că nu-şi vedea soţia, care era totuşi atât de aproape de el, simţea mâna fină a tinerei licenţiate, crispându-se pe braţul lui.

În sfârşit răsună a treia lovitură. La semnalul acesta se auzi zgomotul caracteristic al cortinei care se desface. Dar pe scenă întunericul era tot atât de adânc ca şi în sală, şi spectatorii tot nu deosibeau nimic.

Domnea o linişte ca-n biserică. Mulţimii îi place misterul, chiar când e vorba de un mister artificial, şi fiecare căsca ochii doar o deosebi ceva.

Raymonde nu mai râdea. Acum, Jean Ghenier simţea obrazul soţiei sale aproape de tot de al său şi amândoi îşi reţineau respiraţia.

Totuşi, li se părea spectatorilor că o muzică imperceptibilă turbura tăcerea. Era ca o muzică de vis.

— Ia te uită, şopti deodată Raymonde.

Pe scenă, două pete mari luminoase apăruseră. Păreau a fi două fantome ieşind din umbră. Nu se putea distinge nici culoare nici formă.

Jean Chenier, care crezuse că va avea de-a face cu o vulgară reprezentaţie de prestidigitaţie, nu regreta preţul, destul de mare al celor două bilete de intrare.

La jocul sunetelor care se amplificau fără încetare, corespundea un joc de lumină. Cele două forme deveneau mai puţin vagi, şi se putea întrevedea că erau sub focul unei încrucişări de proiectoare violete şi verzi.

Melodia se închegase. Se deosibea limpede un cânt de harfe, dar ţesătura acestei compoziţii era atât de înaltă că s-ar fi putut crede că se aude o simfonie venită parcă de pe altă lume.

Lumina proiectoarelor, creştea pe nesimţite. Acum se vedeau destul de clar două siluete îngenunchiate, ciudat împodobite cu giuvaeruri care scăpărau fulgere verzi sau

violete printr-un fel de negură, căci aceste două siluete erau înfăşurate într-un văl uşor, care le făcea să pară vaporoase dându-le o înfăţişare imaterială.

Un gong răsună deodată, care nu semăna de fel cu primul, ci grav şi adânc ca o voce de aramă, şi sunetul lui prelungit muri încet ca un vaer. Raymonde tresări şi strânse şi mai tare braţul soţului ei.

La semnalul acesta, cele două forme se ridicară azvârlindu-şi vălurile. Două femei se înălţau, două balerine, înfăţişând tipul egiptean cel mai pur, îmbrăcate cu clasicele şi milenarele costume ale Vechiului Imperiu al Faraonilor, reprodus de mii de ori pe hieroglife şi pe basoreliefuri.

Totul din găteala celor două femei, cea mai mică bijuterie, vălul cel mai uşor, amănuntul cel mai minim al pieptănăturii, era de culoare verde sau violetă. Tonalitatea aceasta deci domina peste întreg ansamblul fără ca totuşi cele două culori să se între-ciocnească vreodată, în totul o sobrietate şi o delicateţă, care făcea cea mai mare onoare bunului gust al enigmaticului Prinţ Amenophis.

Simfonia invizibilă atacă o nouă mişcare mai accentuată şi mai însufleţită decât precedenta deşi încă îndeajuns de înceată. Cele două Egiptene începură să danseze şi paşii şi gesturile lor erau armonizate cu atâta preciziune, încât executau dansul într-un ansamblu care atingea desăvârşirea.

Raymonde şi soţul ci îşi schimbau impresiile cu glas scăzut.

— Ia te uită, spuse Jean, seamănă perfect una cu cealaltă, nu numai în cele mai mici amănunte ale îmbrăcămintei dar şi la trăsături, expresie, înălţime, totul e la fel. Trebuie să fie gemene.

— Şi au tipul cel mai pur al Egiptencei antice, răspunse Raymonde. Ai jura că au coborât de pe un basorelief.

— Ce spectacol puţin banal. Nicio greşeală de gust.

— Şi nicio greşeală de arheologie. Costumele sunt strict

acelea ale adalişteIor regilor Egiptului.

Tăcură o clipă. Pe scenă, cele două balerine îşi urmau neîntrerupt mişcările lor hieratice.

— E un lucru foarte curios, spuse deodată Jean.

— Şi anume?

— E absolutismul acestor două culori: verde şi violet.

Raymonde nu răspunse. Ea se depărtase brusc de soţul ei. Surprins, acesta voi s-o întrebe de pricina acestui gest, când simfonia muri. Luminile începură să descrească. Egiptencele se voalară din nou şi-şi reluară poziţia smerită de la început.

Tabloul de la început se reproducea, dar anapoda. Proiectoarele se stinseră încet, pe când melodia părea că se îneacă în necunoscutul visului. Întunericul şi tăcerea reveniră în acelaşi timp. Se auzi cortina închizându-se. Apoi, veilleusele verzi şi violete îşi aruncară luminile palide asupra sălii. În sfârşit, lumina reveni ca-n timp obişnuit.

Aplauzele izbucniră puternice. Dar în acelaşi timp şi un adevărat oftat de uşurare se desprinse din toate piepturile despovărându-le de ciudată apăsare.

Chiar şi Jean Chenier, care apreciase reala calitate a spectacolului îşi adăugă aplauzele la cele ale mulţimii, dar observând că Raymonde nu se mişca, se întoarse brusc spre ea şi-şi opri subit bătutul din palme.

Constatase că Raymonde era lividă. Nemişcată, cu ochii ficşi, tânăra femeie privea în tăcere perdeaua închisă. De astă dată, Jean, realmente neliniştit de ciudata purtare a soţiei sale şi de spaima ci, voi să ştie ce-i.

— Raymonde! repetă el atingând uşor braţul gol al soţiei sale.

Ea tresări şi îi zâmbi.

Voia tocmai s-o întrebe, când între culise răsună prima lovitură de gong vestind reluarea spectacolului.

Lumina se stinse, pe când Raymonde spunea:

— Ce e dragul meu?

El nu răspunse. În lumina palidă, verde-violetă, văzu estompându-se chipul frumos al tinerei lui femei care-i mai zâmbea. La o doua lovitură de gong, faţa Raymondei dispăru şi lui Jean îi îngheţă inima. Avea impresia pe cât de clară pe atât de neexplicabilă că n-o va mai revedea niciodată.

După acelaşi ceremonial ca şi întâia oară, spectacolul reîncepu. De astă dată scena reprezenta interiorul unui templu egiptean.

— Ce decor e acesta? întrebă Jean.

— O sală a marelui templu din Karnak, şopti Raymonde.

Statui reprezentând animale monstruoase şi bărbaţi de mărime naturală servind de cariatide în jurul acestei săli. Ca şi întâia oară toate acestea ieşeau încet din umbră, şi tot ca şi întâia oară, erau lumini verzi şi raze mari luminoase se născură, străbătând scena în toată lungimea ei şi încrucişându-se în centrul ei.

Cea din stânga era verde-smarald.

Cea din dreapta violet-iris.

Cu toată puritatea celor două tonalităţi, repetarea devenea obositoare. O simfonie analoagă cu prima începu să se audă şi ansamblul acesta îl enerva ciudat pe tânărul inginer.

Deodată, un bărbat înaintă, îmbrăcat ca egiptean clasic, încoronat cu *pşent-ul.* Nu s-ar fi putut spune de unde venise. Părea a fi una din statuile templului care se însufleţise.

— Iată-l pe Amenophis, fără îndoială, spuse Jean Chenier.

În întuneric văzu pe Raymonde făcând cu capul. Observă nu fără o tainică nelinişte că soţia lui nu pierdea un gest al noului apărut.

Prinţul Amenophis nu părea grăbit să-şi înceapă exhibiţiile. Jean începea să fie grozav de agasat.

În sfârşit adevăratul spectacol începu. Amenophis făcu să apară diferite obiecte, mobile bizare, mici animale, flori, (violete şi irişi), scurt, tot aparatul scamatorului

obişnuit.

Apoi făcu câteva experienţe de dibăcie a mâinilor şi a degetelor, care în total luate erau asemănătoare cu acelea care se aplaudă adesea în music-hallurile pariziene. Singura particularitate a lui Amenophis era uşurinţa cu care făcea să apară şi să dispară lucrurile de care avea sau nu nevoie. Acestea veneau nu se ştie de unde, şi la un gest al magicianului, păreau că se întorc în neant, de unde le făcuse să apară cu o clipă înainte.

Sala urmărea numărul cu cel mai viu interes şi-şi manifesta mulţumirea prin dese aplauze care păreau că-l lasă cu desăvârşire nepăsător pe cel ce-şi zicea Amenophis.

Raymonde părea că ţine cu tot dinadinsul să facă să se uite inexplicabila ei atitudine din antract. Râdea şi aplauda mai tare decât ceilalţi. Şi Jean, neliniştit, nu se putu reţine să no întrebe:

— Ce nervoasă eşti astă seară, draga mea. Nu cumva nu ţi-e bine?

— Nicidecum.

— N-ai dori să ieşim?

În realitate, Jean ar fi fost fericit el însuşi să se smulgă acestei tonalităţi verde-violet, care-i da o oboseală ciudată.

Dar Raymonde se grăbi să răspundă.

— O, nu, mă amuză.

El nu mai stărui, şi se resemnă la răbdare. Amenophis schimbă exerciţiile şi făcea acum o impresionantă exhibiţie de fakirism. Se supuse el însuşi celor mai oribile torturi, fără ca totuşi prin aceasta să se simtă cât de cât rău. Când chibzui că insensibilitatea lui desăvârşită fusese demonstrată îndeajuns publicului, Amenophis se hotărî să-şi schimbe din nou genul.

La un semn pe care-l făcu în aer, corespunse apariţia unui sarcofag antic, întocmai ca acelea care se află în mare număr la muzeul Louvre. De astă dată, vraciul merse spre spectatori şi ieşi din muţenia lui.

— Doamnelor, domnilor, spuse el, n-aş vrea să abuzez de răbdarea dv. Poate că vi se pare obositor văzându-mă că lucrez singur şi în tăcere. Tot ce execut poate să vi se pară uşor. Cu toţii aţi citit lucrări care dezvăluie „trucurile” prestidigitatorilor mondiali. Dar aceste tratate nu dau explicaţii la tainele vechilor Egipteni. Ca să vă dau o dovadă că posed o parte din aceste taine, am să fac să dispară ochilor dv. O persoană, şi pentru ca să nu fie bănuială de complicitate, am să rog o doamnă şi doi domni să binevoiască să se urce pe scenă.

Abia îşi terminase discursul, că Jean înţelese că Raymonde se pregătea să se urce pe scenă. Perspectiva de a-şi vedea soţia pretându-se în public unei şedinţe de şarlatanism, sub lumina aceasta verde-violetă, îl înfuria.

— Kaymonde! spuse Jean dojenitor.

— Nu, lasă-mă, spuse ea cu ton dezmierdător. E atât de nostim!

Şi îndată se şi urcă pe scenă. Doi spectatori se urcară şi ei. Jean uluit, ţintuit pe fotoliul lui, nu-şi mai recunoştea soţia. Aproape că-i părea rău că n-o urmase, cel puţin ar fi putut s-o ajute în cazul că ar fi ameninţat-o vreo primejdie. Aşa ceva era foarte neprobabil. Totuşi o spaimă nelămurită îi strângea inima.

Amenophis mulţumi cu o plecăciune adâncă simpaticilor spectatori care-i dădeau cu atâta bunăvoinţă graţiosul concurs. Apoi făcu un gest. Rezultatul: un iris superb pe care-l oferi d-nei Chenier. Ea zâmbi graţios, pe când în sală soţul ei scrâşnea din dinţi.

— Iar violet şi verde, murmură el furios.

Magicianul deschise sarcofagul şi făcu pe cei doi spectatori să constate că piesa aceasta, reproducerea fidelă a unui cosciug de momâie egipteană, nu era decât un fel de ladă de lemn sculptat, cu o înfăţişare cu totul neprimejdioasă.

Apoi rugă pe cei doi (bărbaţi să ia loc de fiecare parte a sarcofagului. După aceea se înclină în faţa Raymondei şi pofti pe tânăra femeie să intre în cutie. Jean Chenier se

simţea ca învăluit într-o vagă lumină de ridicol. Raymonde, lividă, deşi surâzătoare, se supuse, nu fără ca soţul ei să fi putut observa o inexplicabilă şovăială din partea ei. Desigur că şi ea se simţea împinsă prea departe. Se urcase pe scenă fără ca să cumpănească şi acum împărtăşea senzaţia de grotesc a soţului ei. Dar era prea târziu ca să mai dea înapoi, căci ar fi mărit gradul de ridicul al situaţiei.

Amenophis închise uşa sarcofagului şi Raymonde dispăru din ochii soţului, ei şi ai mulţimii. Apoi Egipteanul făcu să apară mai mult de zece spade lungi cu care străpunse sarcofagul. Pe Jean îl treceau fiorii ori de câte ori pătrundea o lamă lucie. În sfârşit numărul se termină. Iluzionistul trase afară săbiile şi deschise sarcofagul.

Era gol. Raymonide dispăruse.

Amenophis mulţumi celor doi spectatori, după ce-i făcu să dea mărturie că nu observaseră nimic nefiresc. Amândoi coborârâ în sală.

Atunci obsedanta lumină verde şi violetă se stinse. Amenophis, templul egiptean şi sarcofagul reintrară în umbră şi a doua parte a programului se termină ca şi prima.

De cum se lumină din nou, se anunţă de la intrarea salonului că reprezentaţia se sfârşise. Mulţimea se retrase pe când Jean, uluit, se întreba ce să fie gluma aceasta îndoielnică şi când îi va fi înapoiată Raymonde.

Rămase ultimul în sală, când zări o bucăţică de hârtie prinsă cu un ac la mâneca lui. O scoase şi citi fraza aceasta de neînţeles:

„Dacă vrei să-ţi revezi soţia nu face scandal şi renunţă pentru totdeauna la „Smarald”.

Atunci, ca un nebun îmbrânci pe ultimii spectatori şi porni fuga spre cabina lui.

CAPITOLUL 2.
ÎN UMBRA PIRAMIDELOR

Jean Chenier intră ca o furtună şi scoase un strigăt surd. O dezordine neaşteptată domnea în cabină. Toate valizele fuseseră golite şi rufele se tăvăleau în toate colţurile. Micul dulap rezervat ocupanţilor cabinei, fusese forţai

— Spărgători! exclamă Jean.

Nu era greu de văzut că răufăcătorul sau răufăcătorii căutaseră mai ales să-şi însuşească hârtiile doamnei şi domnului Chenier.

Jean văzu plin de furie propriile sale planuri, clişeuri, planşe mari în culori, tot rodul unei munci lungi şi minuţioase, toate astea-călcate în picioare, boţite, răscolite de mâinile înfrigurate, nerăbdătoare, ale unui hoţ care tremură să nu fie prins.

Dar Jean constată repede că Raymonde şi nu el era de data asta în joc. Necunoscutul, pe care Jean nu sta în cumpănă a-l asimila cu Amenophis sau vreunul din tovarăşii săi nu răscolise planurile inginerului decât în trecere, căutând doar pe ale tinerei femei. Într-adevăr, cea mai mare parte din lucrările Raymondei privitoare la Egipt dispăruseră.

Jean văzu toate astea într-o clipită. Mii de presupuneri se încrucişau în creierul lui, şi se forma un adevărat chaos în care i se pierdea gândirea.

În sfârşit îşi mai adună puţin minţile.

— Nu visez, nu visez! monologa el, nu sunt nebun. Mi-au răpit soţia şi i s-au furat şi documentele.

Atunci zări o altă hârtie prinsă de uşa dulapului cu lama

unui pumnal. Conţinutul misteriosului bilet nu-l surprinse peste măsură.

„Hârtiile doamnei Chenier dovedesc că sunteţi în căutarea Smaraldului. Dar fericirea preţuieşte mai mult decât o piatră. Oricât ar fi ea de preţioasă. Alege deci: Ea sau soţia d-tale”.

Dar asta nu da totuşi nici cea mai mică explicaţie misterului pe. Care Jean îl simţea planând în jurul lui într-o atmosferă înspăimântătoare, care devenea tot mai apăsătoare din clipă în clipă. În plus, o ciudată bănuială începu să-şi facă loc în sufle? tul inginerului faţă de soţia lui.

Raymonde, lucrul nu se putea tăgădui, i-ar fi putut da unele explicaţii privitoare la aventura aceasta ciudata. Mai-mult, era amestecată de foarte de aproape în povestea ceea egipteană cu smaraldul, de care nu pomenise niciodată soţului ei. De mii de ori îi vorbise despre legendele egiptene, despre mumii, boii Apis şi cărăbuşii sfinţi. Dar despre acest smarald misterios pe care părea că-l caută, ea nu făcuse niciodată nicio aluzie faţă de el. De când se căsătoriseră, se înţeleseseră că fiecare va lucra de partea lui. Jean nu-şi vâra niciodată nasul în papyrusurile soţiei sale tot aşa cum nu-şi permitea ca să scotocească prin devizurile lui.

Acum Jean regreta din suflet această neştiinţă. Poate că dacă o singură dată s-ar fi încumetat să răsfoiască prin lucrările soţiei sale ar fi aflat mai mult decât prin biletele acestea anonime, aduse de mâini anonime dar foarte zeloase, judecând după dezordinea care domnea în cabină şi după descoperirea la care făcea aluzie al doilea bilet şi care vorbea de intenţiile Raymondei privitoare la un ştiu ce misterios Smarald.

Jean bătu deodată din picior furios.

— Nu sunt un copil căruia îi e frică de întuneric. Voi şti cât mai curând ce e.

Mânia lui se revarsă asupra soţiei sale. Va şti el s-o regăsească şi s-o constrângă să-i spună ce ştia despre

Smarald.

Luă repede o hotărâre.

— Mă duc să-l vestesc pe comisarul bordului.

Examină din nou biletele anonime. 11 izbi un lucru de care nu-şi dase seama la început. Unul din ele cel puţin nu era absolut anonim. În josul biletului pe care-l găsise în cabina sa, Jean descoperi iniţiala „A” drept semnătură.

Căută o clipă.

— A… A… ce-o fi vrând să însemneze asta?

Apoi, se lumină deodată:

— Amenophis!

Deci răpitorul Raymondei nu putea fi decât acelaşi răufăcător care răvăşise cabina, el însuşi sau prin mijlocirea unui complice. Jean regăsea uşor legăturile povestii. Trebuia în prianul rând să oprească turneul Amenophis et. Comp.

— O să mi le plătească el luminile lui verzi şi violete, scrâşni Jean.

Furios, vârî biletele în buzunar, închise cabina, a cărei broască nu purta nici cea mai mică urmă de forţare şi alergă să-l găsească pe comisarul de bord.

Acesta ascultă cu atenţiune povestirea cam alandala pe care i-o făcea inginerul. Apoi ceru dovezi.

Jean scotoci cu înfrigurare prin buzunare.

— Poftim, spuse el, depunând cele două bilete în faţa comisarului.

Acesta le examină, le întoarse, apoi zâmbi:

— E o glumă bună, dragă domnule.

Întinse cele două bilete lui Jean. Erau foi cu desăvârşire albe.

— Cum? răcni acesta.

Apoi, după ce se convinse de adevăr:

— Desigur că biletele fuseseră scrise cu o cerneală simpatică oarecare, aşa că literele dispăreau după o oră sau două.

Comisarul zâmbea mereu.

— Lasă, dragă domnule, toate astea nu sunt serioase. A

vrut cineva să-ţi facă o glumă proastă.

— Dar mi-a dispărut soţia, e înnebunitor!

— Doamna Chenier e pur şi simplu complicea acestei farse.

— Dar ea nu-l cunoştea pe iluzionistul acesta.

— De unde ştiţi? E un Egiptean pur sânge. D-na Chenier poate că l-a consultat pentru lucrările ei, şi azi chiar.

— Dar e o nebunie. Constataţi cel puţin spargerea din cabina mea.

Comisarul îi satisfăcu dorinţa.

— Drept e că a trecut pe aici un vârtej, spuse el pătrunzând în locul furtului. Dar, adăugă el, mi-aţi vorbit de un pumnal şi nu văd nici cea mai mică urmă.

Jean completă dezordinea din cabină cu căutarea lui vijelioasă. Dar fu absolut de prisos.

— Ei, vezi? întrebă comisarul, care râdea că-l vedea enervându-se.

— Nu mai înţeleg nimic, spuse inginerul, roşu de mânie, pumnalul era aici acum câteva minute.

— Şi a dispărut, tot ca şi d-na Chenier. Nu văd cu ce aş putea să vă mai fiu «Ic folos, spuse comisarul cam ironic.

— Sper ca cel puţin veţi aresta pe scamator şi toată clica lui.

— Glumiţi? Nil pot aresta un artist inofensiv la simpla dv. Depoziţie, care e de altminteri destul de ciudată. Tot ce pot face pentru dvs., e să vă dau sfatul să vă duceţi să-l găsiţi pe prinţul Amenophis ca să-i cereţi câteva explicaţii pe care doar soţia dv. Sau el, le pot furniza.

Salută şi tocmai voia să plece, dar se răzgândi:

— Încă un cuvânt, domnule Chenier, niciun fel de scandal pe „Pharaon”.

Uşa se închise.

Jean de astă dată înţelesese. Comisarul atribuia dispariţia d-nei Chenier şi misterul înconjurător, unei escapade a tinerei femei, făcută în tovărăşia prinţului Amenophis. El Jean, făcea pur şi simplu impresia de soţ părăsit. La ce bun să mai stărui. Era ridicol pur şi simplu.

Dar ridicul numai în ochii celorlalţi, căci pentru el însuşi, Raymonde nu putea să fie vinovată decât de o imprudenţă şi de o lipsă de încredere faţă de el. Niciodată Jean nu şi-ar fi bănuit soţia, şi în aventura asta el simţea bine că ea fusese victima prinţului, neliniştitorul iluzionist cu profilul de cariatidă.

La urma urmelor, ultimul sfat al comisarului era cel mai bun. Trebuia să-l caute pe Amenophis şi să-i ceară socoteală.

Jean nu socotea câtuşi de puţin că e o glumă. Situaţia era cât se poate de tragică. Un lucru mai ales îl chinuia: ce era smaraldul acela la care făceau aluzie cele două bilete. Trebuie să fi fost un giuvaer de mare valoare, vreun talisman atât de nepreţuit, încât Amenophis îi dădea să aleagă între Raymonde şi intenţiile pe care inginerul le-ar putea avea în privinţa acestei pietre misterioase.

întrebă deci de cabina lui Amenophis.

La biroul pachebotului i se răspunse cu mare amabilitate: Iluzionistul ocupa cabina 127. Bătu. Nimeni nu răspunse. Bătu din nou, stărui, zgâlţâi uşa. Tăcere desăvârşită.

Se pregătea să bată din nou, când deodată se auzi o voce ironică lângă el.

— Ei, ei, d-le Chenier, ce tapaj!

Inginerul se pomeni nas în nas cu Amenophis. Era însă în costum de scenă şi făcea impresia unui artist cinstit care se duce să se culce după ce s-a terminat reprezentaţia.

— Unde mi-e soţia? urlă Jean.

— Uitaţi că e ora două dimineaţa şi că toată lumea de pe bordul vaporului doarme, afară de d-ta, eu, oamenii de quart, şi comisarul bordului, adăugă el nu fără ironie.

— Unde e soţia mea, repetă inginerul cu voce surdă.

Amenophis zâmbi nelămurit. O furie nebună îl cuprinse pe inginer. Aruncă Egipteanului o astfel de privire încât acesta tresări uşor, fără ca totuşi să înceteze de a râde.

Făcu brusc un pas spre Jean şi cu un gest repede îi apucă mâna.

Inginerul se desfăcu brusc, dar Jean simţise ca o lovitură de gheară pe mâna lui. Constată prezenţa unei zgârieturi ca cele pricinuite de laba pisicii.

Ridică ochii spre Amenophis. Dar de astă dată zâmbetul îndoielnic al Egipteanului nu-i mai apărea decât printr-o ceaţă. Un vârtej de puncte verzi şi violete, valsă deodată în jurul lui. Clipi din ochi, buimăcit.

Amenophis îl privea zâmbind mereu. Inginerul făcu o sforţare grozavă ca să biruiască toropeala care pusese stăpânire pe membrele lui. Voi să ridice braţul. Mii de kilograme de plumb îi apăsau trupul. Deschise gura dar limba paralizată nu-i îngădui să rostească cel mai mic sunet.

Şi apoi avu senzaţia foarte limpede că se afundă, se afundă, cu o mişcare înceată la început, apoi deodată extraordinar de vertiginoasă. Rânjetul exasperant al lui Amenophis se topi într-o ceaţă opacă. Un nor roşu trecu dinaintea ochilor inginerului, pe când un vâjâit surd îi umplea urechile întocmai ca vuietul mării tălăzuind într-un ţărm.

Amenophis contemplă trupul lui Jean Chenier întins la picioarele lui, cu braţele încrucişate, cu faţa întoarsă spre el. Zâmbetul mefistofelic al hypnotizatorului se schimbă deodată într-un râs scurt, uscat, pe când se apleca spre faţa victimei sale.

………………………………………………………………………………

Jean deschise ochii.

La început nu putu să-şi dea seama ce i se întâmplase. Era încă pe un vapor „Pharaon” fără de nicio îndoială, întins pe un pat îngust. Încetul cu încetul, judecând după materialul care-l înconjura, îşi dete seama că se afla într-o infirmerie, aceea a pachebotului, fără îndoială.

Un nume îi veni pe buze:

— Raymonde!

Decât timp oare se găsea el acolo? Şi unde se afla ea

acum?

O infirmieră intră, în vârful picioarelor. Văzând că bolnavul avea ochii deschişi, ea zâmbi. Jean repetă:

— Raymonde!

— St! făcu infirmiera. Staţi liniştit!

Dar aproape că era cu neputinţă să se obţină de la el aşa ceva. O copleşi pe infirmieră cu întrebări, ameninţă că va face scandal dacă Raymonde nu-i va fi înapoiată. Doctorul bordului fu chemat.

Acesta îl convinse mai întâi pe inginer să stea liniştit. Apoi îl ajută să clarifice situaţia. După câteva minute, Jean plin de înfrigurare era în curent cu faptele următoare:

Din ajun „Pharaon” ancorase în portul Alexandria. Turneul Amenophis debarcase. Doamna Chenier nu era de găsit. Cum nu era reglementar ca vreun pasager să lipsească la apel la debarcader, se făcuseră pe bord cercetări care rămăseseră infructuoase. Comisarul îşi adusese aminte despre depoziţia inginerului şi se pregătea să interogheze pe Amenophis şi pe dansatoarele lui, dar artiştii egipteni şi dispăruseră şi li se pierduseră urmele.

Cât despre Jean, fusese găsit, acum două zile, în dimineaţa de după serata dată pe bordul „Pharaon-ului”, întins pe puntea pachebotului.

— Pe punte? se mira Jean, dar eu am leşinat într-un culoar de clasa întâia, exact în fata cabinei 127.

Doctorul datina din cap.

Toate astea sunt ciudate, domnule Chenier. Lăsaţi, încheia el, nu va nelinişţiţi, o să se întoarcă soţia dv.

Jean îşi muşcă buzele. Mereu acelaşi răspuns. În povestea aceasta echivocă trecea drept soţul părăsit.

— Doctore, între: hă el, aveţi ceva împotrivă să mă ridic şi sa părăsesc neîntârziat bordul?

— Nicidecum. V-aţi întremat foarte bine. Răspund de dv.

După două ore, Jean Chenier părăsi vaporul. Se instală la un hotel din Alexandria, unul din cele mai moderne, şi

unde reţinuse încă de la plecare camera pe care trebuia s-o ocupe cu Raymonde.

Îşi luă în primire apartamentul şi rugă să fie lăsat singur. Se trânti pe pat, cu capul în mâini, gândindu-se la. Ciudatul mister în care se zbătea. Se gândi să anunţe autorităţile egiptene de dispariţia soţiei sale, când un zgomot de foşnet de hârtii ajunse până la el.

Sub uşă alunecă un lic.

Se repezi, ridică plicul, ieşi în gang, nu văzu pe nimeni şi se întoarse.

— Sunt sigur, îngână el deschizând plicul, că scrisoarea asta îmi vine tot de la diabolicul cela de Amenophis.

Presupunerea lui era justă. Iată ce citi:

„O egipteană voalată va vinde astă seară irişi pe cheiul unde e ancorat „Pharaon”. Dacă cumpăraţi un buchet din florile celea, voi deduce că primiţi condiţiile mele şi anume: Să vă duceţi la locul unde se află Smaraldul, să-l luaţi şi să-l depuneţi într-un loc care vă va fi arătat ulterior. Preţ pentru care vă va fi înapoiată soţia.

A.”

— Vasăzică, murmură Jean, Amenophis şi Raymonde, caută amândoi un smarald, care trebuie să aibă o mare valoare. Ce n-aş da să ştiu unde se află smaraldul cela. I l-aş dărui cu dragă inimă lui Amenophis, numai să mi-o dea înapoi pe Raymonde.

întorcea între degete, plicul pe o faţă şi pe alta. Răspunsul veni de la sine. Pe dosul plicului, o mână tremurândă scrisese cu creionul:

„Piramida lui Horus. Sala Cleopatrei.

— Scrisul Raymondei! urlă Jean.

Taina tinerei femei se afla acolo. Ştiind că răpitorul ei trimetea scrisoarea aceasta ea, riscând orice, însemnase pe dos locul unde se află ascunsă piatra, loc pe care Jean nu-l ştia.

Cu inimă bătândă Jean se interesă unde se afla

piramida lui Horus. I se spuse că era una din cele mai mici din aceste construcţii milenare şi că era situată lângă Lucsor. O călătorie de două zile cu drumul de fier.

Cu câtă nerăbdare aşteptă Jean seara. Încă de la ora cinci se plimbă pe chei, în faţa marelui pachebot, pe care nu-l putea privi fără ca să se cutremure.

Începu să despereze, când iată că zări pe florăreasă. Era îmbrăcată după portul musulman, vălul lăsând să i se vadă doar ochii, şi nu prea parca grăbită să-şi vândă marfa.

Jean merse ţintă spre ea şi cumpără un buchet mare de irişi. Ardea s-o întrebe pe femeia aceea, desigur complice a răpitorilor Raymondei, dar se reţinu, temându-se să nu facă vreo greşeală şi să n-o piardă pe veci.

Plătind tinerei femei, întâlni privirea ei şi fu surprins. Ochii aceştia nu-i erau necunoscuţi. Părea indiferentă şi se depărtă fără grabă.

Deodată îşi aminti. Florăreasa era una dintre cele două dansatoare parcă gemene, care, cu trei zile mai înainte, executaseră dansul egiptean la reprezentaţia dată de Amenophis.

Se întoarse şi căută din ochi pe femeia voalată. Vânzătoarea de irişi parcă se topise în aer.

Se înapoie la hotel, ceru un vas pentru florile lui şi un mers al trenurilor. Îşi instală buchetul în faţa lui şi-l scutură un fior. Ele înfăţişau tragicele culori ale lui Amenophis şi-şi aminti că Raymonde dispăruse din ochii lui purtând o floare la fel.

Se adânci în orarul de trenuri murmurând:

— În două zile voi fi la Luxor, voi găsi piramida, sala, smaraldul pe care-l voi da lui Amenophis şi Raymonde îmi va fi cedată.

CAPITOLUL 3.
CELE TREI SARCOFAGII

După o călătorie istovitoare care durase patruzeci şi opt de ore, pe o căldură de 30 — 40 de grade la umbră, Jean Chenier debarcă la Luxor. Era în pragul Văii Regilor, unde se înălţa, undeva, piramida lui Horus, ascunzătoare a enigmaticului smarald. Nu simţea lotuşi nicio oboseală. Trăia într-o stare de supraexcitaţie nerăbdătoare care-i înzecea Torţa de rezistenţă dar şi înfrigurarea.

La hotelul unde trase, holul era împodobit cu afişe mari ale agenţiilor înfăţişând principalele curiozităţi ale Imperiului Faraonilor, cum sunt: marile Piramide, Templul din Philae, coloşii lui Memnon, căderile Nilului şi, fireşte, marele Sfinx.

Dar toate astea nu-l puteau ispiti pe Jean. N-avea decât un singur gând în cap, să cucerească Smaraldul şi s-o salveze pe Raymonde. Se informă cu o grabă febrilă de piramida lui Horus. Agentul căruia i se adresă făcu o strâmbătură.

— Nu ştiu zău, cine v-a putut vorbi de asta. Nu prezintă niciun interes, domnule.

— Ba da, pentru mine, şi încă mare.

— Nu e decât o piramidă de o înălţime mijlocie. Sălile îi sunt toate aproape goale. Ghizii şi turiştii n-o iau în seamă. Trebuie să mergeţi să vedeţi Sfinxul, domnule, — adevăratul, singurul, unicul în lume, minunea Egiptului. Ah! şi căderile Nilului, şi…

Jean nu-l mai ascultă. Fugi, lăsând cu gura căscată pe guralivul plicticos… Cu mare greutate putu căpăta în sfârşit un automobil care să-l ducă la piramida lui Horus,

întreprinderile turistice neorganizând servicii decât pentru marile centre de atracţie: Sfinxul, Piramidele lui Keops, etc.…

Două ceasuri după sosirea la Luxor, Jean Chenier vedea profilându-se pe orizontul nisipurilor silueta caracteristică a piramidei lui Horus, ascunzătoarea Smaraldului atât de râvnit de Amenophis.

Jean ceru să-l ducă până la picioarele edificiului. Acolo se făcea o deschizătură dreptunghiulară, prin care intrai în interior. Conducătorul maşinii se oferi să-l călăuzească pe Jean.

— Mulţumesc, spuse acesta, nu doresc să fac o vizită amănunţită, doresc numai să mă duc la sala Cleopatrei. După asta ne înapoiam la Luxor.

Celălalt înalţă din umeri.

— De, singur n-o să găsiţi. Interiorul piramidei este pustiu, căci n-are paznic anume.

Jean trebui să primească, şi amândoi se afundară sub misteriosul hypogeu. Inginerul era grăbit să ajungă la sala Cleopatrei, dar nu îndrăznea să-şi arate prea mult nerăbdarea, de teamă să nu trezească bănuielile ghidului. Da, trebuia să se arate discret. Ciudata piatră scumpă putea să stârnească şi lăcomia altuia.

Treceau printr-un adevărat labirint. Jean îşi notă cotiturile şi gangurile ca să poată străbate drumul în sens invers.

Ghidul avea o puternică lampă electrică. În conul luminos cel plimba dinaintea lui, apăreau baso-reliefuri bizare reprezentând toţi monştrii şi toţi zeii mitologiei egiptene. Erau atâţia şi atâţia, că Jean se îndoia că i-ar putea identifica.

Deodată, colind după un culoar, trebui să tresară. În faţa lui, în fundul acestui gang, se făcea o uşă deschisă spre o încăpere pe care o ghiceai imensă. Şi încăperea aceea era luminată. O lumină tremurătoare se răspândea în cuprinsul ei, o lumină verde.

— Sunt aşadar vizitatori, spuse Jean.

— Câteodată, spuse ghidul, dar sunt rari, şi mă mir că au luminat.

— E sala Cleopatrei, nu-i aşa, întrebă Jean.

— Da, răspunse călăuza, privind pe acest ciudat turist.

— Poţi să mă laşi, îi spuse Jean.

— Dar, domnule, întorsul înapoi…

— Mă descurc eu.

Îi întinse o bancnotă. Ghidul oriental făcu o temenea adâncă şi plecă lăsând lampa electrică inginerului. Acesta o stinse înainte de a înainta spre sala Cleopatra. Simţea din nou misterul învăluindu-l şi se gândea că de data asta drama avea să ia sfârşit.

În reflexele verzi ale lămpii invizibile, păşi până la pragul Cleopatrei. Un ciudat spectacol îl aştepta acolo.

Camera foarte adâncă, forma un patrulater cu pereţii acoperiţi de ieroglife şi de basoreliefuri. Numai decât Jean pricepu că era jucat şi că Amenophis trecuse pe-aci. O fantastică punere în scenă fusese organizată în antica sală, punere în scenă care purta pecetea lui Amenophis.

În cele patru unghiuri ale sălii fuseseră atârnate înalte draperii de catifea violet pal. Care cădea toate drepte ca nişte văluri de doliu. Îndărătul fiecărei perdele era instalat un sistem de luminare indirectă, verde, care arunca pe pereţii opuşi o lumină piezişe. Din tavanul sălii, atârna o lampă antică de ulei, în metal strălucitor ţinută de lanţuri la fel.

În ea ardea o flăcăruie verde, jucăuşe, ca un suflet neliniştit.

Podeaua pardosită cu lespezi era cu totul goală. Numai în centru câteva lespezi fuseseră scoase astfel, că se căscau trei găuri deschise, dreptunghiulare, lungi de doi metri şi late de unu şi jumătate, care te sileau să te gândeşti negreşit la trei morminte.

Jean se-nfioră.

Vrăjitorul cunoscuse şi el ascunzătoarea Smaraldului misterios. Prin cine? Prin Raymonde desigur. Poate că observase înştiinţarea riscată ce-o adresase Raymonde

soţului ei. Sau… cum altfel?

Jean nu îndrăznea să-şi închipuie prin ce oribile mijloace Amenophis putuse smulge Raymondei secretul.

— Ei, acum? murmură Jean, care nu mai înţelegea. Dacă ştie, a venit, trebuie că a găsit Smaraldul, şi eu sosesc prea târziu. Dar ţelul îi este atins, şi nu mai are de ce s-o reţină pe Raymonde a mea…

Cu toate că încerca să se liniştească singur, el nu se putea convinge de ideea că-şi va revedea soţia în scurt timp.

Cele trei morminte deschise în solul criptei din sala Cleopatrei îl atrăgeau în mod irezistibil. Voi să vadă şi înaintă. Spre marea lui surprindere cele trei morminte erau ocupaţi de trei sarcofage la fel, şi Jean recunoscu că erau întocmai ca acela care înghiţise de vie pe Raymonde, sub ochii lui.

Aceste trei sicrie păreau că-i pun o enigmă. Tremurând puţin, se aplecă peste primul şi riscă să-i ridice capacul. Îi apăru o mumie rânjitoare, în giulgiul ei murdar, cu chipul perfect păstrat. Jean privi fantoma asta ce părea că-l contemplă muţeşte ca pentru a se mira că un nelegiuit îndrăznea să-i turbure somnul ei de veci.

Dete drumul capacului care se închise iar cu un duduit surd care răsună prelung şi lugubru în ecourile hypogeului. Merse la al doilea sarcofag socotind a găsi iar o mumie. Îl deschise şi scoase un ţipăt de uimire. Aici, niciun cadavru, numai o lădiţă sculptată într-o materie necunoscută, ce semăna a alabastru. Jean îi ridică sfios capacul şi ceea ce găsi înăuntru era aşa de uluitor că rămase încremenit, în mâini cu lădiţa, în care licărea mângâios cel mai minunat giuvaer ce ar fi îndrăznit vreodată să-şi închipuiască.

Era un inel pus pe o perniţă de stofă violetă. Un simplu inel de aur, dar în care era incrustat un smarald enorm, de o lucire şi de-o puritate incomparabile, aşa de frumos că ar fi părut viu amintind ochiul misterios al unei pisici.

— Smaraldul! murmură Jean.

Apoi numaidecât adaugă:

— Preţul de răscumpărare al Raymondei… Dar atunci, nu mai înţeleg…

Vorbise aproape tare. Deodată, sub bolta sălii, se ridică o voce mormântală, al cărei sunet cunoscut îngheţă de spaimă pe tânărul inginer.

— Dacă vrei să înţelegi, Jean Chenier, cutează de ridică şi capacul celui de-al treilea sarcofag, spectrul ce-l vei găsi acolo îţi va da răspunsul ce-l ceri.

Jean înălţă ochii, căută, dar nu putu lămuri de unde venea vocea aceasta.

— Amenophis! murmură el.

Se aşternu iarăşi tăcere.

Se apropie de cel de-al treilea sarcofag. Sub lumina lividă a flăcării verzi, acesta avea o înfăţişare lugubră. De data asta el şovăi înainte de a îndrăzni să-i ridice capacul.

Îşi luă totuşi inima-n dinţi. Ce răcnet scoase prăbuşindu-se peste sicriul antic!

— Raymonde!

Albă şi neînsufleţită, părând lipsită de viaţă, Raymonde sta culcată în fundul sarcofagului. Jean o crezu mai întâi moartă, şi izbucni în plâns. Dar deodată, avu impresia că se înşela, că ea mai trăia încă şi că inima tinerei femei bătea încetişor.

Acoperi cu sărutări faţa, mâinile frumoasei adormite şi, înnebunit aproape de o bucurie de nespus, o văzu deschizând ochii.

Şi Raymonde revenită în simţiri, se găsi în braţele soţului ei care o strângea nebuneşte la piept, râzând şi plângând totdeodată..

CAPITOLUL 4.
SMARALDUL NILULUI

Jean ascultă istorisirea Raymondei:

— L-am cunoscut pe Amenophis în Cartierul Latin. La epoca aceea nu făcusem încă cunoştinţă, şi eu nu mă gândeam decât la un lucru: la teza mea despre Egiptul antic. Amenophis care făcea la Paris studii înaintate, deveni în curând pentru mine un excelent camarad şi un preţios colaborator. Citeam şi unul şi altul cu destulă uşurinţă scrisul hieroglific şi ne procuram cu aur greu papirusurile ce le puteam găsi.

„Într-o zi am pus mâna pe un document preţios, tratând despre Smaraldul Nilului, faimoasa piatră care împodobea degetul Cleopatrei, şi despre care legenda susţinea că era o picătură din apa Nilului. Papirusul dădea desluşirile ce te-au adus aici: piramida lui Horus, sala Cleopatrei.

„În momentul acela, am făcut cunoştinţă cu tine şi câtăva vreme îmi uitai de istoria antică. Amenophis începu a mă urmări cu curtea lui stăruitoare, iar când îmi propuse să mă căsătoresc cu el, îl refuzai scurt. Din ziua aceea mi-a purtat o ură mortală, destul de mare pentru a te învălui şi pe tine în gândurile lui de răzbunare. Spre culmea nenorocirii, aruncându-şi ochii pe unul din papirusurile mele, bănui că descoperisem ascunzătoarea smaraldului. Avui prilejul să-l mai văd odată. Mi-a cerut să-i destăinuiesc secretul meu, şi în schimb nu voi mai auzi vorbindu-se de el în viata mea. Refuzai şi de data asta, dorind a dobândi eu însămi acest giuvaer.

„Dacă nu ţi-am vorbit de Amenophis, a fost din pricina

că mă temeam totdeauna să nu vă văd încăierându-vă. Când ne-am îmbarcat pe *Pharaon*, a aflat şi ne-a urmat. Atunci am hotărât, pentru a te cruţa pe tine, să înfrunt răzbunarea lui. De aceea am primit să iau parte la experienţele lui, ştiind bine ce avea să urmeze. Am fost răpită din cutia meşteşugită, cloroformizată, şi redeşteptată în Egipt. Amenophis îşi repetă cererea. Eu refuzând din nou, el mă încredinţa că va şti el să te facă pe tine să cedezi. El însă nu ştia că tu habar nu aveai de piatra preţioasă, a cărei existenţă ţi-am ascuns-o cu gândul ca să te-aduc chiar la faţa locului, rezervându-ţi minunata surpriză.

„Te-a ameninţat aşadar la rândul tău. Pe o scrisoare care ţi-a fost predată, am reuşit să-ţi notez pe scurt ascunzătoarea atât de mult căutată, nutrind speranţa că tu vei ajunge acolo înaintea lui. Mai apoi, tremurând să nu-ţi facă vreun rău, căci furia lui creştea din zi în zi, i-am spus la urma urmei taina mea.

„Sosit înaintea ta, a organizat acea oribilă înscenare.

— Ce ne mai pasă, spuse Jean; eşti salvată. Am să ştiu eu să găsesc drumul din acest labirint. Să fugim!

— Prea târziu! spuse vocea mormântală a lui Amenophis, nevăzut.

În acelaşi timp, uşa sălii se trânti închizându-se cu un zgomot surd.

— Singura ieşire vă este închisă, mai adaugă ticălosul. Aveţi să pieriţi aci încet, de foame şi de sete, şi când o să fiţi numai două cadavre, am că viu să vă iau Smaraldul. A! Raymonde sunt bine răzbunat!

Tânăra femeie izbucni într-un râs nervos.

— Te-nşeli Amenophis. Nu o să murim. Papirusul mai spune un lucru pe care tu nu-l ştii.

Ea se repezi la zid, căută printre hieroglife şi izbi peretele cu podul palmei. Cu un scârţâit uşor, zidul se deschise.

— O ieşire! exclamă Jean.

Raymonde se aruncă spre ea, trăgând şi pe soţul ei.

Amenophis văzându-şi răzbunarea zădărnicită, precum şi Smaraldul pierdut, scoase un răget de turbare şi se demască. El răsări în fala tinerei perechi îngrozite, ridicând un pumnal ameninţător.

— Să fugim! strigă Raymonde.

Amenophis se şi năpustise asupra lor. Jean i se puse-n faţă, căutând să-şi apere femeia. Dar sărind pe lângă mormintele căscate, Egipteanul, orbit de furie, nu băgă de seamă, făcu un pas greşit şi căzu. Şi aşa de nenorocită îi fu poticnirea, că nu se mai ridică. Fruntea i se izbise de lespezi zdrobindu-se. Vrăjitorul zăcea într-o băltoacă de sânge.

Jean luă repede Smaraldul, luă în braţe pe Raymonde care tremura ca varga şi fugi prin subterană.

Ieşiră tocmai pe malul Nilului, după ce rătăciseră un ceas într-o galerie rece. După groaza tragică din sala Cleopatrei, se regăsiră afară într-un peisaj de vis.

Marele fluviu legendar îşi rostogolea undele majestoase. Seara se lăsa şi pe firmament urca o secere de argint. Trecu un dahabieh, cu pânza portocalie umflată, în timp ce vântul făcea să se legene ca evantaiele «crestele marilor palmieri.

În acest feeric decor, Jean petrecu în degetul femeii lui inelul Cleopatrei, în care scânteia cu toate focurile lui, Smaraldul Nilului, ca un al doilea inel de logodnă.

---- SFÂRŞIT ----

APARE LA 15 ALE FIECĂREI LUNI UN NOU VOLUM

Cereți ultimele volume apărute în colecția „AVENTURA:"

No. 10: RĂZBUNAREA CORSARULUI.
No. 11: MASCA DE ARGINT.
No. 12: SPRE POLUL X
No. 13: PRINȚESA TARAKANOVA
No. 14: CAPTIVĂ IN INSULA VAMPIRILOR
No. 15: STĂPÂNII HIMALAYEI
No. 16: VRAJA MILIOANELOR
No. 17: IN IMPĂRĂȚIA MORȚII ALBE
No. 18: MISTERELE MADAGASCARULUI
No. 19: CAPTIVUL PĂDURII VIRGINE
No. 20: MILIOANELE LUI VULPE-ROȘIE
No. 21: SCLAVA PIRATULUI
No. 22: MISTERIOASA EXPLOZIE DEPE „NICOBAR"
No. 23: FUGARA
No. 24: CĂPITANUL URAGAN
No. 25: ȘEICUL FANTOMĂ
No. 26: AVENTURILE COLONELULUI GERARD

ULTIMUL VOLUM:

Impăratul Napoleon și „Frații din Ajaccio" Printre rebelii din Spania. — Cum am învățat boxul în Anglia. — Mareșalul Briganzilor.

...rimeriile „Adevĕrul" S. A. București